

“เข้าไปสิ จะทำซักร้ออืดอาดยืดยาดทำไม”

เสียงตวาดของคนที่ยืนอยู่ด้านหลังทำให้ร่างเล็กในชุดเจ้าสาว ถึงกับสะดุ้งโหยง ก่อนจะรีบก้าวเข้าไปในห้องหอที่ถูกตกแต่งเอาไว้ อย่างสวยงาม ด้วยอาการสิ้นและตกใจจนทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ

ร่างสูงใหญ่ของเจ้าบ่าวหมาดๆ ก้าวตามเข้ามาในห้องทันที ก่อนจะดึงประตูให้ปิดลงด้วยความรุนแรง ก้าวไปนั่งบนเตียงกว้าง ที่โรยกลีบดอกไม้ด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์เท่าไรนัก พร้อมกับหยิบ พวงมาลัยที่คล้องคอออกด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

ดนตรี ฤทธิเดชเดชากุล เจ้าของธุรกิจจอสั่งหาริมทรัพย์ ผู้มุ่งคั่งวัยสามสิบห้าปี ไม่คิดไม่ฝันว่ามาก่อนว่าตัวเองจะมีวันนี้ ให้ตายเถอะ...เขาไม่ชอบใจเลย ที่เรื่องกลายมาเป็นแบบนี้ไปได้ ทว่าพอสบสายตากลมโตของเจ้าสาววัยเพียงสิบแปดปีแล้ว ดนตรี ก็อดที่จะสงสารเธอไม่ได้

“มานั่งตรงนี่สิ จะไปยืนที่อยู่ออยู่ตรงนั้นทำไม ยืนมาทั้งวันทั้งคืน แล้ว ไม่เมื่อยบ้างหรือ”

ดนตรีหันไปบอก ขวัญลิน ภัณฑุชนก ไม่ใช่สิ...ตอนนี้เธอคือ ขวัญลิน ฤทธิเดชเดชากุล สาวน้อยวัยใสโบหน้าอ่อนหวาน ที่กลายมาเป็นภรรยาของเขาอย่างถูกต้องตามกฎหมายไปแล้ว

“จริงสินะ เธอยังเด็กยังสาวเอ๊าะๆ อยู่เลยนี่นา ไหนเลย จะเหนื่อยเท่ากับคนแก่อย่างฉัน”

ชายหนุ่มกล่าวประชดตัวเอง เพราะก่อนหน้านี้หนึ่งสัปดาห์ ทุกฉบับต่างก็ลงข่าวว่าเขาหลอกกินตับเด็กวัยละอ่อนอย่างขวัญลิน

อีกทั้งแขกที่มาร่วมงานในคืนนี้ต่างก็ซุบซิบคุยกันจนเข้าหูเข้าไม่รู้ว่าใครฟังใคร

ชายหนุ่มถอนหายใจ จะโทษใครได้เล่า ถ้าไม่ใช่เพราะตัวเอง หากเขาไม่ปล่อยให้ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์มามีอำนาจเหนือสติของตัวเอง เรื่องบ้าๆ ทั้งหมดในวันนี้คงไม่เกิดขึ้นแน่

ดนตรีหันมามองเจ้าสาวของตนแล้วถอนหายใจอีกครั้ง เมื่อเธอก้าวเข้ามาหนึ่งลงใกล้ๆ หยิบพวงมาลัยสวยออกจากลำคอระหงอย่างช้าๆ หากแต่ใบหน้านั้นกลับเรียบเฉย และดูสงบเสงี่ยมเจียมตัวเป็นอย่างมาก

ทั้งโกธร ทั้งสงสาร ดนตรีบอกตัวเอง หากแต่ทุกอย่างไม่อาจย้อนคืนมาได้ อนาคตต่อจากนี้ต่างหากที่เขาต้องคิดว่าจะทำเช่นไรต่อไป เพราะเจ้าสาวของเขายังเด็กนัก และเขาก็อยากให้เธอได้มีอนาคตที่ดีกว่านี้

“ขวัญลิน”

“คะ...” สาวน้อยหันมามองเขาตาแป๋ว ทำเอาชายหนุ่มถึงกับใจเต้นแรงอย่างไม่ทราบสาเหตุ แต่ก็เพียงครู่เดียว เพราะเขาไม่คิดจะรู้สึกอะไรกับเด็กที่อายุห่างกันมากขนาดนี้

สิบเจ็ดปี ไม่นานข้อหาพรากผู้เยาว์ก็ถือว่าบุญแค่นั้นแล้ว...

“รู้ใช่ไหม ว่าหญิงชายแต่งงานกันแล้วจะต้องทำยังไง”

“รู้ค่ะ ลินรู้ว่าจะต้องทำยังไง”

พูดจบหญิงสาวก็ลุกขึ้นจากเตียงนอนทันที ก่อนจะยื่นมือไปทางด้านหลังชุดเจ้าสาว แล้วรูดยาวลงมาด้วยความยากลำบาก เพราะเอื้อมมือไม่ถึง ทำเอาเจ้าบ่าวสุดหล่อถึงกับอ้าปากค้าง

“เฮ้ย...นี่เธอจะทำอะไรของเธอ”

ดนตรีอุทานออกมาด้วยความตกใจ ก่อนจะลุกขึ้นไปโอบกอดร่างบางเอาไว้ แล้วจับมือเธอให้หยุดทำอะไรบ้าๆ ต่อหน้าเขาแบบนี้

เสียที

“เด็กบ้า! ทำอะไรของเธอนี่ล่ะ”

“ลินจะบริการคุณ คุณन्ह์ต้องการแบบนี้ไม่ใช่หรือคะ”

ยังมีหน้ามาถามแบบนี้อีก ดันท์เช่นเขี้ยว ก่อนจะจับร่างบางให้หันมาเผชิญหน้ากัน จ้องมองลงไปยังดวงตากกลมโตด้วยความรู้สึกโมโหที่สุด

“จะบ้าเหรอ เธอก็รู้นี่นา ว่าเราสองคนแต่งงานกันเพราะอะไร”

“จะเพราะอะไร ชีวิตของลินก็เป็นของคุณन्ह์แล้วนี่ล่ะ”

สาวน้อยบอกทั้งน้ำตา ใ้ว่าเธอเองจะอยากมีชีวิตแบบนี้เป็นภรรยาของมหาเศรษฐีอย่างดันท์ มันไม่ใช่สิ่งที่เธอถวิลหาเลยแม้แต่น้อย

“งั้นก็ให้ฉันตัดสินใจสิขวัญลิน”

เสียงดูๆ ทำให้สาวน้อยหนึ่งเงียบทันควัน ก่อนจะหวีดร้องออกมาเบาๆ ด้วยความตกใจ เมื่อจู่ๆ ดันท์ก็ซ้อนอุ้มเธอไปวางบนเตียงด้วยสีหน้าเครียดๆ

“ฉันจะไม่ทำอะไรเธอทั้งนั้น เราสองคนจะไม่มีความสัมพันธ์บนเตียงกันอีกเด็ดขาด”

“ว่าไงนะคะ” สาวน้อยอุทานออกมาด้วยความตกใจ ในขณะที่ดันท์เสยผมยุ่งๆ ไ้บหน้าหล่อเหลาของเขาดูเคร่งเครียดจนขวัญลินเดาใจไม่ออก

“เราสองคนจะแยกกันอยู่ เธอยังเด็กนะขวัญลิน ฉันไม่อยากเป็นแม่หัวงูทำลายอนาคตเธอ”

แต่ว่า...เขาทำลายเธอไปแล้วนี่นา ทั้งพรหมจรรย์ ทั้งชีวิตของเธอ ขวัญลินคิดอย่างซอกซำใจ แต่ถึงกระนั้น อยู่กับเขาในฐานะภรรยาก็ยังดีกว่าตกเป็นนางบำเรอของใครต่อใคร ที่ลุ่ม

กับป่าสะโท่เที่ยวประเคนให้เพื่อแลกกับเงิน

ชีวิตของขวัญลินรันหดนัก เธอเป็นเด็กกำพร้าที่ลู่กับป่า รับมาเลี้ยงตั้งแต่สองขวบ หลังจากปู่เสียชีวิตด้วยโรคภัยไป ลู่กับป่าส่งเธอให้เรียนจนจบชั้นมัธยมปลายเมื่อเดือนก่อน หลังจากนั้นก็พาเธอตระเวนไปทั่ว ไม่มีหลักแหล่งเลยสักที่

จนกระทั่งสองอาทิตย์ก่อน บนเรือสำราญขนาดใหญ่ ที่ทำให้ขวัญลินได้พบกับดนตรี บุรุษที่แตกต่างจากเธอราวฟ้ากับเหว

“คุณนั้ท์จะทิ้งลิน จะไม่รับผิดชอบลินหรือคะ”

คำถามตรงไปตรงมาทำให้ดนตรีสะอึก ไม่รู้จะตอบเธอว่าอย่างไร แต่เขาอยากมีเมียตอนนี้เสียเมื่อไรละ โดยเฉพาะเมียที่ยังอยู่ในวัยเด็กเช่นนี้

“เสียลินสอดไปตั้งเยอะ จะให้ทิ้งง่ายๆ ได้ยังไง ฉันไม่ทิ้งเธอง่ายๆ หรือคะขวัญลิน แต่ว่าตอนนี้ทั้งเธอและฉันเราต่างก็ยังไม่พร้อม”

“แต่...แต่ที่เรา เอ่อ...มีอะไรกันแล้วนี่คะ” พุดไปก็แสนอาย แต่ขวัญลินปฏิเสธความจริงไม่ได้ ชายคนแรกที่นอนเปลี่ยยกายแล้วกอดเธอทั้งคืนก็มีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้น

“สาวน้อย...คืนนั้นถ้าฉันไม่เมา และเธอไม่โดนวางยา ฉันสาบานว่าฉันจะไม่มีการบ้ๆ แบบนั้นเกิดขึ้นแน่ แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็จะไม่มีวันใช้มันเพื่อทำลายอนาคตเธอเด็ดขาด”

“แต่ลิน...” สาวน้อยอีกอ้ก ไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ในใจกันแน่

“ฉันรู้ว่าเธอไม่ได้มีส่วนรู้เห็นในเรื่องนี้ขวัญลิน เพราะฉะนั้นฉันจึงสงสารเธอไง ฉันไม่มอยากเห็นผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างเธอต้องตกอยู่ในฐานะเครื่องบำเรอกามให้ใครต่อใครบนเรือลำนั้นอ้ก ดังนั้นฉันจึงต้องทำแบบนี้ อี้กอย่าง...ฉันเองก็ไม่มีทางเลือก”

คำพูดของดนตรีทำให้ขวัญลินกสั่นก้านสะอื้นลงในลำคอ พร้อมกับก้มหน้างุดเหมือนยอมรับในชะตากรรมที่เกิดขึ้นกับตัวเอง นานี่เธอไม่มีใครในชีวิตอีกแล้ว นอกจากดนตรีเพียงคนเดียว

จะให้เธอไปไหนได้ ในเมื่อลูกกับป้ายกเธอให้กับเขาแล้ว มิน่าซ้ำยังหอบเงินค่าตัวเธอหนีหายเงิบไป ตั้งแต่วันที่เรือเข้าฝั่ง แล้วทั้งปัญหาทุกอย่างไว้ให้ดนตรีเป็นคนจัดการทั้งหมด ซึ่งแน่นอนว่ามันไม่ใช่ความผิดของเขาแม้แต่นิดเลย

“ลินขอโทษ ที่เป็นสาเหตุให้คุณต้องมารับผิดชอบลินแบบนี้ ขอโทษแทนลูกกับป้า ที่ทำให้คุณต้องมาอับอายขายหน้าใครต่อใครแบบนี้ด้วย”

ขวัญลินพนมมือขึ้นมาไหว้เขาเป็นการขอโทษ จนชายหนุ่มอดที่จะยื่นมือมาลูบศีรษะของเธอไม่ได้ มันไม่ใช่ความผิดของทั้งเขาและเธอ หากแต่คนที่ผิดคือนายประเวศและนางอำภา ลูกกับป้าสะใภ้ของเธอต่างหาก

หากสองคนนั้นไม่วางแผนชั่วๆ เพื่อแบล็กเมลล์เขาบนเรือสำราญลำนั้น เขากับเธอคงไม่มีทางมาถึงจุดนี้ได้ ขวัญลินต่างหากที่นำส่งสาร เพราะตกเป็นเครื่องมือในการทำมาหากินของลูกกับป้า ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์

“ช่างมันเถอะ อย่าไปพูดถึงคนใจร้ายสองคนนั้นอีกเลย ฉันว่าเธอรีบไปอาบน้ำก่อนดีกว่า ตอนนี้น้ำตึกมากแล้ว ทำทางอากาศจะหนาวมากด้วย เดี่ยวเธอจะไม่สบายเอา”

ดนตรีเปลี่ยนเรื่องกะทันหัน ทำเอาสาวน้อยถึงกับงงงันมองเขาด้วยสายตามีคำถาม แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่กล้าถามเขาอยู่ดีว่าสรุปแล้วเขาจะเอาอย่างไรกับเธอกันแน่

“หันหลังมา ฉันจะช่วยรูดซิปีให้”

ขวัญลินจำต้องหันหลังให้เขาแต่โดยดี เธอยินดีที่จะทำตาม

คำสั่งเขาทุกอย่าง ตอนนี่ชีวิตเธอเป็นของเขาแล้ว ไม่ว่าเขาจะสั่งอะไร เธอยินดีที่จะตามใจเขาทั้งนั้น

ปลายนิ้วอ่อนสัมผัสกับแผ่นหลังเรียบเนียน ก่อนที่ชิบจะเลื่อนลงช้าๆ ท่ามกลางสายตาที่ร้อนระอุของเจ้าบ่าว ชวัญนลินจะรู้บ้างไหม ว่ากลิ่นหอมอ่อนๆ ในตัวของเธอมันกำลังทำให้เขามีกลิ่นชื่นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ

บ้าไปแล้ว...เจ้าบ่าวเอ็ดตัวเอง พร้อมกับลุกขึ้นจากเตียง และถอยห่างออกจากเธอทันที ราวกับกลัวสัมผัสธาตุบางอย่างในตัว ครั้งเดียวก็พอแล้ว แค่ครั้งเดียวนั้นมันก็ทำให้เขารู้สึกผิดต่อเธอจนไม่อยากจะแตะต้องเธออีก ถึงตอนนี้ชวัญนลินจะเป็นภรรยาของเขาตามกฎหมายแล้วก็ตาม แต่เขาก็ไม่อาจทำร้ายเธอด้วยความต้องการอันดิบเถื่อนของตัวเองได้ ชวัญนลินยังอ่อนต่อโลกเกินไป เขาไม่อยากทำให้เธอเจ็บ และร้องไห้เหมือนเหตุการณ์ในวันนั้นอีกแล้ว

“คุณนัทรจะไปไหนคะ”

สาวน้อยหันมาถามเขาด้วยความสงสัย เมื่อเห็นว่าเขาทำท่าจะเดินหนีออกไปตื้อๆ ชุดเจ้าสาวที่หลุดเลื่อนลงมาจนถึงกลางอก ทำให้दनัทรแทบลืมหายใจ ก่อนจะรีบเบือนหน้าหนีแล้วบอกกับเธอเสียงเข้ม

“จะออกไปดูความเรียบร้อยข้างนอก เชิญเธอตามสบายได้เลยนะชวัญนลิน”

พุดจบก็หันหลังให้ทันที ก่อนจะเปิดประตูห้องออกไปอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้เจ้าสาวแสนสวยได้แต่มองตามหลังเขาออกไปด้วยความรู้สึกน้อยใจ แม้จะรู้ว่าตัวเองไม่มีสิทธิ์เรียกร้องใดๆ จากเขาเลยก็ตาม

“ทำไมไม่อยู่ล่ะครับนาย”

เสียงทักของคนที่เปิดประตูเข้ามาทำให้ดอนหันหน้ามามองหน้าเมื่อหน้าก่อนจะรินเหล้าให้ห่อโปรดของตนลงไปในแก้ว แล้วยกขึ้นดื่มรวดเดียวด้วยความลึบสนุ่นวายในใจ

“วันนี้ตื่นเช้าหอนะครับ ทำไมถึงทิ้งเจ้าสาวมานั่งดื่มในห้องทำงานคนเดียวแบบนี้”

การ์นต์ เลขาฯ หนุ่มวัยสามสิบปีเอ่ยถามเจ้านาย ก่อนจะเดินมารินเหล้าใส่แก้วให้ด้วยใบหน้ายิ้มขื่น เพราะรู้ว่าดอนหันหน้ากำลังกลัดกลุ้มกับเจ้าสาวที่ถูกทิ้งไว้ในห้องหอนั้นมากมายแค่ไหน

“แกก็รู้นี่การ์นต์ว่าทำไม ยังจะมาถามฉันอีก”

เจ้านายตอบเสียงขุ่น ส่งผลให้การ์นต์ถึงกับหัวเราะเบาๆ คนไม่ยอมยกมีเมีย พอมีขึ้นมาแล้วนำส่งสารจริงๆ แต่จะให้เขาช่วยอะไรได้เล่า ในเมื่อเรื่องทุกอย่างมันบานปลายมาถึงขนาดนี้แล้ว

ขวัญนลิน สาวน้อยที่ไม่รู้ว่าโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่ในความคิดของการ์นต์ แต่ที่แน่ๆ เธอได้กลายเป็นภรรยาของมหาเศรษฐีอย่างดอนหันไปแล้ว สำหรับเขาก็คิดว่าเป็นโชคดีเสียมากกว่า

เมื่อสองสัปดาห์ก่อน เขากับดอนหันเดินทางไปพักผ่อนโดยเรือสำราญขนาดใหญ่ลำหนึ่ง ซึ่งเจ้าของเรือลำนั้นเป็นเพื่อนสนิทของดอนหันเอง และภายในเรือลำนั้นก็ให้บริการทุกอย่าง ไม่เว้นแม้แต่บ่อนกาสิโน ซึ่งนักธุรกิจและนักลงทุนต่างก็ให้ความสนใจกันเป็นอย่างมาก

การ์นต์ชวนดอนหันเข้าไปในบ่อนเพื่อเป็นการผ่อนคลายความเครียด และที่นั่น เขากับดอนหันได้พบกับสาวน้อยหน้าหวานอย่างขวัญนลิน ซึ่งติดสอยห้อยตามลุงกับป้าเข้ามาด้วย

นายประเวศกับนางอำภา รู้จักกับสาวรัชเพื่อนสนิทของดอนหัน

ทั้งคู่จึงได้รับการแนะนำให้รู้จักกับดนตรีในเวลาต่อมา ทำให้ประเวศกับภรรยาวิ่งถึงฐานะและชื่อเสียงของดนตรีไปโดยปริยาย

“สองคนนั้นไม่น่าใช้แผนสกปรกกับเจ้านายเลยนะครับ”

คำพูดของการรันต์ทำให้ดนตรีถอนหายใจ จะโทษสองคนนั้นฝ่ายเดียวก็ไม่ได้ ต้องโทษที่ตัวเองด้วย ถ้าวันนั้นเขาไม่เมาจนขาดสติ เรื่องทุกอย่างมันก็คงไม่เกิดขึ้น

คืนนั้นดนตรีเมาไม่เป็นท่า แถมการรันต์เองก็มัวแต่หิวปีกสารพัดไปส่งที่ห้องพัก เนื่องจากอีกฝ่ายก็เมาหนักเช่นกัน สุดท้ายสองผัวเมียนั้นก็อาสาหิวปีกดนตรีไปส่งที่ห้องพักให้ โดยที่ไม่มีใครคิดเฉลียวใจอะไรมาก่อนเลย

นายประเวศกับนางอำภาไม่ได้พาดนตรีกลับไปห้อง หากแต่พาไปยังห้องนอนของหลานสาวอย่างขวัญลิน ซึ่งการรันต์เองก็เพิ่งรู้ทีหลังว่าเธอถูกลู่กับป้าวางยาปลุกเซ็กซ์เพื่อการนี้เช่นเดียวกัน

คนหนึ่งเมา อีกคนหนึ่งก็ร้อนเราดั่งเปลวไฟ มีหรือที่ดนตรีจะอดใจไหว คืนนั้นเขากลืนกินเธอทั้งคืน จนกระทั่งฤทธิ์ยาในตัวเธอหมดไป หลังจากนั้นลู่กับป้าตัวร้ายของเธอก็โผล่เข้ามาในตอนเช้าตรู่ แล้วร้องท่มร้องไห้ไวยวายเสียงดัง เพื่อให้ดนตรีรับผิดชอบในตัวหลานสาว

ตอนแรกดนตรีคิดจะใช้เงินปิดปาก แล้วไล่คนพวกนี้ไปให้พ้นจากชีวิตของเขาซะ ทว่ากลับมีนักข่าวเข้ามาเห็นเหตุการณ์พอดี สุดท้ายจึงบานปลายกลายเป็นเรื่องราวใหญ่โต จนดนตรีต้องแกล้งออกปากว่าขวัญลินคือคนรักที่กำลังจะแต่งงานด้วยเพื่อสยบข่าว

นายประเวศกับนางอำภาเรียกร้อเงินจากดนตรีสามล้านบาท เพื่อชดเชยค่าเสียหายที่เกิดขึ้น ซึ่งแน่นอนว่าเขาเต็มใจให้ แต่แล้วเมื่อเพื่อนชายคนสนิทอย่างสารัชมากระซิบบอกอะไรบางอย่างกับเขาดนตรีก็เกิดอาการลังเลและคิดมากขึ้นมาทันที

สารัชเล่าว่าก่อนหน้านี้ นายประเวศกับนางอำภาเสนอขาย หลานสาวให้กับตนมาก่อน แต่สารัชไม่เอาด้วย เพราะเขามีภรรยา และลูกอยู่แล้ว จึงกล่าวปฏิเสธออกไป นี่ก็ไม่ถึงว่าประเวศกับอำภา จะหันมาใช้วิธีสกปรกกับตนแน่แท้

และถ้าหากตนให้เงินค่าเสียหายให้ แล้วปล่อยให้ ขวัญนลินติดตามลุงกับป้าต่อไป ไม่แน่ว่าเธออาจจะถูกขายให้ ใครต่อใครบนเรือลำนั้นอีกแน่ เพราะประเวศกับอำภาติดการพนัน หนัก หมดเงินหมดตัวก็หาหยิบยืมเขาไปทั่ว จนสุดท้ายต้องเร่งขาย หลานสาวตัวเองให้กับพวกเศรษฐีมีเงิน

ตนให้ส่งสารเธอ จึงเสนอเงินห้าล้านให้กับประเวศและอำภา แต่มีข้อแม้ว่าขวัญนลินจะต้องเป็นสิทธิ์ของเขาคนเดียว และห้าม ทั้งสองคนมาว่านวยอีกเป็นอันขาด ซึ่งแน่นอนว่าทั้งคู่ยอมตกลง และรับเงินไปอย่างหน้าชื่นตาบาน ทั้งขวัญนลินหลานสาวให้อยู่กับ ตนโดยไม่ได้คิดเหลียวแลแม้แต่หน่อย

ตนให้พาขวัญนลินกลับบ้านฤทธิเดชเดชาकुลดด้วย แต่ยังไม่ทันที่เขาจะได้วางแผนว่าจะเอาอย่างไรกับเธอดี หนังสือพิมพ์ รายงานหัวหนึ่งก็ลงรูปเขากับขวัญนลินขึ้นหน้าหนึ่ง พร้อมกับพาด หัวข่าวที่ทำเอาเขาแทบเข่าทรุดไปเลยทีเดียว

ชายหนุ่มจะไม่ปวดหัวเลยถ้าเผชิญข่าวนี้จะไม่ไปถึงหู ของมารดา ซึ่งแต่งงานใหม่และอาศัยอยู่ทางภาคเหนือของประเทศ ตั้งแต่บิดาของเขาเสียชีวิตไปเมื่อหลายปีก่อน

คณะนี้เจอกับพ่อเลี้ยงเดชาผู้เป็นสามีใหม่บินกลับกรุงเทพฯ ทันทีที่รู้ข่าว พร้อมกับบังคับให้เขาแต่งงานกับขวัญนลินทันที เพราะ ท่านเองก็รอคอยเวลานี้มานานมากแล้ว และอยากให้ตนแต่งงาน มีครอบครัวเสียที อีกทั้งพ่อกันได้รู้ความจริงทั้งหมด ท่านก็ยิ่ง สงสารและเห็นใจขวัญนลินหนักเข้าไปใหญ่ สุดท้ายก็กลายเป็น

ออกคำสั่งให้เขาดูแลขวัญลินินให้ดี ข้อหาที่เขาเป็นคนทำลาย
ความสามและอนาคตของขวัญลินินไปโดยปริยาย

“ช่างเถอะ ฉันผิดเองที่เมาไม่ได้สติ ตอนนี้อย่างมันเลยเถิด
มาถึงไหนต่อไหนแล้ว จะโทษใครก็คงไม่มีอะไรดีขึ้น”

“แล้วนายจะเอาอย่างไรต่อล่ะครับ คุณลินินเธอทั้งน่ารักน่าสงสาร
ออกขนาดนี้” การันต์ถามเจ้านาย ซึ่งดนตรีเองก็ได้แต่เงยบงัน
จนปานนี้เขาเองก็ยังคงคิดไม่ออกว่าจะเอาอย่างไรกับภรรยาสาวที่อายุ
ห่างกันถึงสิบเจ็ดปีคนนี้ดี

“เธอยังเด็กนะการันต์ ยังมีอนาคตที่สดใสได้อีก และทั้งยัง
สามารถเจอใครที่ดีกว่าฉันมากมาย”

พูดจบก็ยกเหล้าขึ้นดื่ม เมื่อมองไม่เห็นว่อนาคตของเขากับ
ขวัญลินินจะไปด้วยกันได้ เธอยังเด็กเกินไป ลักวันเธออาจจะต้อง
เสียใจ ที่ต้องมาแต่งงานกับผู้ชายที่อายุแก่กว่าเกินรอบอย่างเขา

“คุณแม่ล่ะ”

ชายหนุ่มถามถึงมารดา ผู้ซึ่งเป็นแม่งานใหญ่ในวันสำคัญ
ของเขาววันนี้ โดยมีพ่อเลี้ยงเมืองเหนืออย่างเดชาคอยเป็นผู้ช่วย
อย่างดี ซึ่งแน่นอนว่างานนี้มารดาของเขาเร่งร่ำมาก เพราะทำน
อยากได้ลูกสะใภ้และหลานตัวน้อยมาอุ้มชูอยู่หลายปีแล้ว

คะเนิงกับพ่อเลี้ยงเดชาไม่มีลูกด้วยกัน เนื่องจากพ่อเลี้ยง
เดชาเป็นหมัน และอายุมากกันแล้วด้วย เพราะฉะนั้นความรักและ
ความหวังทุกอย่างจึงถูกทุ่มลงมาที่ดนตรีเพียงคนเดียว ซึ่งดนตรี
ก็ได้แต่ปายเบียงมาตลอด เพราะชอบที่จะอยู่คนเดียวมากกว่า

“กลับเข้าห้องนอนกันแล้วครับ ทำทางจะเหนื่อยมาก ว่าแต่
เจ้านายเถอะครับ จะนั่งดื่มอยู่นี่จนถึงเช้าเลยหรือครับ”

“ช่างฉันเถอะ แกจะไปไหนก็ไปการันต์ ฉันอยากอยู่คนเดียว
เงียบๆ”

“ก็ได้อะไรก็ได้ ฉันผมไปนอนแล้วนะครับ มีอะไรก็เรียกผมได้ ผมให้แม่บ้านจัดห้องพักไว้ให้ชั้นล่างนี่ละ ขับรถกลับบ้านไม่ไหว เมาเหมือนกันครับ” การันต์บอกเจ้านายด้วยรอยยิ้มแหยๆ ก่อนจะเดินออกจากห้องไปหลังจากนั้น ปล่อยให้เจ้านายนั่งจมอยู่กับความคิดของตนเองไปอย่างเลื่อนลอย โดยหาบทสรุปไม่ได้สักที

มันต้องมีสักทางสิน่า ดันท์รับบอกตัวเอง ก่อนจะยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มครั้งแล้วครั้งเล่าพร้อมกับหาทางออกไปพร้อมๆ กัน แม่สาวน้อยขวัญนลิน เขาจะต้องมีวิธีจัดการกับเธอให้ได้

“อะไรนะคะ คุณจะให้ลินไปเรียนต่อที่อังกฤษ”

ขวัญนลินอุทานออกมาด้วยใบหน้าที่ซีดเซียว เพราะหลังจากรับประทานอาหารเข้าพร้อมหน้าพร้อมตากัน ดันท์ก็ประกาศกับทุกคนว่าจะส่งเธอไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ

“หมายความว่ายังไงดันท์ ทำแบบนี้ได้ยังไง นี่จะผลักใส่เมียไปอยู่ที่อื่นอย่างนั้นหรือ”

คะนึงนิจโวยวายขึ้นมาทันที หลังจากได้ยินว่าลูกชายจะส่งภรรยาไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ ก่อนจะหันไปมองลูกสะใภ้ป้ายแดงที่เอาแต่นั่งก้มหน้าทำตาแดงๆ อยู่บนเก้าอี้ ด้วยสีหน้าเจ็บปวดที่ถูกผลักใส่

“มันจำเป็นนี่ครับคุณแม่ ลินเขายังเด็ก ผมอยากให้เขาไปเรียนรู้โลกที่กว้างกว่านี้ อยากให้เขามีวิชามีความรู้ติดตัว จะได้ไม่น้อยหน้าใคร จะได้ไม่มีใครมาดูถูกเธอได้”

“แกอย่ามาอ้างหน้อยเลย แกอยากให้เมียแกลไปพันๆ ก็วามาเถอะดันท์ แม่นี้ก็ไม่ถึงเลยนะ ว่าแกจะใจร้ายกับน้องแบบนี้ บอกมาตรงๆ ก็ได้ว่าแกรังเกียจน้องมัน”

“คุณแม่ครับ...ไม่ใช่อย่างนั้น”

ดนตรีถอนหายใจ นึกอยู่แล้วเชื่อว่ามารดาของเขาจะต้อง
ไว้วางใจแน่นอน แต่จะให้ทำอย่างไรได้ละ ก็เขาไม่มีทางเลือกนี่นา
มีเมียเด็กเขาก็ชอบอยู่หรอก แต่ก็กลัวว่าอนาคตเมียเด็กของเขา
จะมีความคิดที่โตขึ้น และถึงเวลานั้นคนที่เสียใจก็จะเป็นสามเฒ่า
อย่างเขาก็ได้

“ไม่เป็นไรค่ะคุณแม่ ลินจะไป”

คำตอบจากสาวน้อยวัยสิบแปดทำให้คะนึงนึกกับพ่อเลี้ยงเดชา
รวมไปถึงดนตรีเองถึงกับต้องหันไปมองเธอเป็นตาเดียวกัน
ในขณะที่สาวน้อยกลับทำท่าทางมั่นใจในคำพูดของตนเองที่ประกาศ
ออกไป

“ลินจะไปตามที่คุณนั้ต้องการค่ะ จะให้ลินไปวันไหนก็
บอกลินมาได้เลยนะคะ ลินยินดีและพร้อมเสมอค่ะ”

พูดจบก็เดินหนีกลับขึ้นไปบนห้องทันที ทำเอาคะนึงนึกถึงกับ
ปริศลุกชายหัวแก้วหัวแหวนจนพูดไม่ออก ได้แต่เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน
กรอดๆ จนพ่อเลี้ยงเดชาต้องยื่นมือมาแตะไหล่ให้ภรรยาใจเย็นๆ

“แกมันใจร้ายตานั้ ใต้เขาแล้วก็คิดจะเฉดหัวเขาทิ้งใช่ไหม
เสร็จแล้วแกก็จะลอยไปลอยมาเป็นพ่อพวงมาลัยมั่วผู้หญิงไปวันๆ
เหมือนเดิม แม่ละผิดหวังในตัวแกจริงๆ”

คะนึงนึกตำหนิลูกชายด้วยความเสียใจ ปานนี้ขวัญลิน
คงจะเสียใจจนร้องไห้ซึ่มูกโป่งไปแล้ว ดนั้ทร่หนอดนั้ทร่ ทำไม
ถึงได้ใจร้ายใจดำอย่างนี้

“ที่ที่ไหนกันล่ะครับ แต่งงานก็แต่งให้แล้ว แถมยัง
จตทะเลเบียนสมรสยกย่องให้เป็นภรรยาตามกฎหมายอีก แค่นี้
คุณแม่ก็น่าจะพอใจแล้วนี่ครับ ผมแค่ให้ลินเขาไปศึกษาหาความรู้
ไม่กี่ปีเอง เรียนจบก็กลับมาอยู่กับผมได้เหมือนเดิมนี่ครับ”

‘ถ้าเกิดว่าเธอ...ยังต้องการแบบนี้้อยู่หะ’

ดนตรีคิดในใจ เพราะกว่าจะถึงวันนั้น ขวัญลินอาจจะ
จิตใจชีวิตในต่างแดน และอาจจะเจอผู้ชายคนใหม่ที่ถูกใจเธอ
มากกว่าเขาก็เป็นได้ ถึงเวลานั้นเขาก็จะหย่าให้เธอด้วยความเต็มใจ
ทันที

“เกิดน้องเจอคนอื่นล่ะ แกจะว่ายังไง นี่แกไม่หวังไม่หวังเมีย
เลยรี”

คะเนิงนิงหันมาตะคอกใส่ลูกชายเสียงดัง รู้สึกผิดหวังในตัว
ดนตรีอย่างบอกไม่ถูก ไ้อ้ลูกเฮงชวย มีเมียน่ารักน่าสงสารแบบนี้
ยังจะผลักใส่ได้ลงคอ ลักวันเถอะ ดนตรีจะต้องเสียใจที่ทำแบบนี้

“ใจเย็นๆ นำคุณนิง ค่อยๆ พูดค่อยๆ จากันเถอะ ลูกอาจ
มีเหตุผลของแกก็ได้” พ่อเลี้ยงเดชาเข้าข้างลูกเลี้ยงเต็มที่ ทำเอา
คนเป็นภรรยาหันมาค้อนให้ทันที ก่อนจะถูกขึ้นจากเก้าอี้ แล้ว
มองไปยังลูกชายด้วยสายตาที่เคียดแค้นแทนลูกสะใภ้

“เหตุผลบ้าบออะไรละ คิดจะวางแผนจะหาเมียใหม่ละสิไม่ว่า
คอยดูเถอะ เสียเขาไปแล้วจะรู้สึก วันนั้นละ แม่จะคอยสมน้ำหน้า
ให้ดู”

“อ้าว...” ดนตรียกมือขึ้นเกาหัว ก่อนจะมองตามหลังมารดา
ที่เดินหนีกลับขึ้นห้องไปอีกคน ด้วยความรู้สึกอ่อนอกอ่อนใจไปหมด
พอไม่ได้ตั้งใจ คุณนายคะเนิงก็ใช้ไม้กับเขาทุกที

“คิดดีแล้วหรือตานัทร ที่จะส่งหนูลินไปต่างประเทศ มันไกล
นา...ลุงว่านัทรคิดใหม่อีกที่ดีใหม่ สงสารน้อง จะไปใช้ชีวิตที่โน่น
ยังไง”

“คิดดีแล้วครับคุณลุง ลินยังเด็ก ควรได้รับโอกาสทาง
การศึกษาที่ดีกว่านี้ จะได้ไม่มีใครมาดูถูกเธอได้ ผมติดต่อกับเพื่อน
ทางโน่นเอาไว้แล้ว ที่โน่นจะมีคนดูแลลินเขาเป็นอย่างดี”

“งั้นก็แล้วแต่ ตัดสินใจเอาก็แล้วกัน แต่ลุงว่านัทรควรไป

อธิบายให้หนูลินเขาเข้าใจหน่อยก็ดีนะ ถึงจะว่านอนสอนง่ายตามใจเราทุกอย่าง แต่เชื่อเถอะ ร้อยทั้งร้อยก็เสียใจทั้งนั้น”

“ขอบคุณลุง ผมจะอธิบายให้เธอเข้าใจครับ ยิ่งไงผมรบกวนคุณลุงช่วยพูดให้คุณแม่เข้าใจผมด้วย จะได้ไหมครับ”

พ่อเลี้ยงเดชาพยักหน้า อยากจะถามลูกเลี้ยงให้มากกว่านั้น แต่ก็ยังปากเอาไว้ ในเมื่อมันเป็นการตัดสินใจของดนตรี ท่านเองก็ไม่อยากจะก้าวก่าย บางทีทุกอย่างอาจต้องใช้เวลาในการตัดสินใจก็ได้

ดนตรีมีอะไรในใจ ท่านเองก็ไม่อาจเดาใจได้ แต่รู้ว่ามันต้องมีแน่นอน ผู้ชายดีๆ อย่างดนตรีไม่น่าจะคิดบิดความรับผิดชอบของตัวเองแน่ เว้นแต่จะมีเหตุผลที่ล้าลึกมากกว่านั้น

น่าสงสารขวัญลิน ปานนี้คงคิดว่าตัวเองถูกลอยแพแน่ แต่งานไม่ทันข้ามวัน สามก็เจ้าก็เจ้าการให้ไปอยู่ไกลแสนไกลเหลือเกิน

ร่างเล็กที่นอนคว่ำหน้าอยู่บนเตียงพร้อมกับสะอึกสะอื้น เป็นระยะทำให้ดนตรีหนักใจ รู้สึกผิดกับสิ่งที่ตัวเองทำไปขึ้นมาทันที แต่ก็ไม่อาจทำให้เขาเปลี่ยนใจได้

“ลิน”

“ลินอยากอยู่คนเดียวค่ะ คุณนัทไม่ต้องมายุ่งกับลิน”

สาวน้อยตวาดใส่เขาเสียงขุ่น เมื่อเขายื่นมือไปแตะไหล่เธอเบาๆ ส่งผลให้เขาถึงกับถอนหายใจดังเฮือก เมื่อรู้ว่าโดนภรรยาเหวี่ยงเข้าให้แล้ว

“ฉันขอโทษ” ชายหนุ่มบอกลีงเบาหวี

“ไม่ต้องขอโทษค่ะ ลินรู้ว่าคุณนัทมีเหตุผล คุณนัททำทุกอย่างเพื่อลิน”

น้ำเสียงประชดประชันทำให้दनัท์อ่อนใจ ใจว่าเขาจะไม่เสียใจ
ที่ทำแบบนี้ แต่ทว่าเขาจำต้องตัดใจ ต่อให้สังสารเธอมากแค่ไหน
เขาก็ต้องปล่อยให้เธอไปมีชีวิตตามวัยของเธออยู่ดี

“ฉันไม่ได้จะผลักไสเธอนะลิน เธอยังเด็กนัก ฉันไม่อยาก
ตัดอนาคตเธอให้มาจมปลักอยู่กับฉัน วันหนึ่งเธอโตขึ้นกว่านี้ เธอ
จะเข้าใจในสิ่งที่ฉันพูด”

“ลินไม่เข้าใจค่ะ ลินโตแล้วนะคะ แถมยังมีสามีแล้วด้วย
ลินไม่อยากไปไหน ลินอยากอยู่กับคุณ ลินรู้ว่าว่าคุณไม่ได้อยาก
แต่งงานกับลิน ไม่ได้อยากรับผิดชอบลิน เพราะอย่างนี้ใช้ไหมคะ
คุณถึงส่งลินไปอยู่ไกลๆ ให้พ้นทางของคุณ”

สาวน้อยลุกขึ้นมาหนึ่งประจันหน้ากับเขา แล้วตะคอกถาม
ด้วยน้ำตานองหน้า เธอรู้ว่าเขารังเกียจเธอ และไม่ได้อยากได้เธอ
เป็นภรรยาสักนิด ถึงได้คิดส่งเธอไปเรียนเมืองนอกแบบนี้ แต่ว่า
เธอก็อดที่จะรู้สึกน้อยใจในโชคชะตาของตัวเองไม่ได้อยู่ดี

“ขวัญลิน! ทำไมทำตัวไม่น่ารักแบบนี้”

“ไม่น่ารักแล้วไง คุณนัท์บอกลินมาตรงๆ ก็ได้ค่ะ ว่าคุณนัท์
รังเกียจลิน แต่คุณนัท์ไล่ลินไปอยู่ที่ไหนก็ได้ที่นี่ ไม่เห็นต้อง
ไปไกลถึงอังกฤษเลย ลินรู้ว่าลินไม่มีสิทธิ์เรียกร้องอะไร เรา
ตกกระไดพลอยโจนแต่งงานกัน ไม่ได้รู้สึกอะไรต่อกันสักนิด”

“เด็กบ้า...ที่ฉันทำแบบนี้ก็เพราะอยากให้เธอมีการศึกษา
เทียบเท่าคนอื่น ไปไหนมาไหนจะได้ไม่ถูกใครเขาหลอก เหมือน
อย่างที่โดนหลอกมาให้ฉันกระทำชำเราบนเรือนั้นไง”

दनัท์บอกเธอเสียงขุ่น ดวงตาคมดูจ้องมองไปหน้าเนียนใส
ของสาวน้อยด้วยความหนักใจและขุ่นใจยิ่งนัก มีเมื่อยเด็กมันคุยกัน
ยากเย็นแบบนี้ละ เขาถึงได้ไม่อยากมี

“เธอต้องเรียนหนังสือนะลิน ลักวันไม่มีฉันเธอจะได้ช่วยเหลือ

ตัวเองได้”

“คุณนั้ท์จะทิ้งลินก็บอกมาตรงๆ เลยค่ะ”

ยายเด็กปากดี ปากอย่างนี้มันน่าหนัก!

दनั้ท์ถอนหายใจ ความจริงเขาไม่อยากจะทำแบบนี้หรอก เพราะอย่างไรเธอก็ได้ชื่อว่าเป็นภรรยา แต่ก็แค่ภรรยาอย่างว่า นั่นแหละ มันไม่ได้มีความหมายอะไรต่อเขาในตอนนี้อยู่สักนิด

เขายังไม่ยอมมีเมีย ยิ่งเมียเด็กก็ยิ่งไม่ชอบ คุณนั้ท์ก็เริ่รู้เรื่อง แถมยังมั่งมีง่กว่าคาญอีกต่างหาก แต่เใหม่เมื่อมันมีขึ้นมาแล้ว ดนั้ท์ ก็ต้องหาวิธีให้ตัวเองสงบสุขเหมือนเดิม

“ฉันสัญญาว่าจะไม่ทิ้งเธอ ขวัญลิน ที่ฉันส่งเธอไปเรียน หนังสือก็เพราะอยากให้เธอได้เจอกับชีวิตในวัยของเธอ โลกข้างนอก มันกว้างกว่าที่คิดนะ เธอจะเสียดายมันถ้าเอาชีวิตมาผูกไว้กับฉัน วันข้างหน้าเธออาจได้พบใครที่ดีกว่าฉันก็ได้ ใครจะไปรู้ ใจคน มันเปลี่ยนแปลงตามเวลาเนสาวน้อย วันหนึ่งเธออาจจะอยากไป จากฉันก็เป็นได้ ถ้าเธอได้พบกับความฝันที่เธอต้องการ”

“ลินเป็นของคุณ เป็นเมียของคุณคนเดียว ลินไม่เปลี่ยนใจหรอกค่ะ”

สาวน้อยยืนยิ้มด้วยความมั่นใจ เธอเสียตัวให้เขาไปแล้ว ก็ไม่คิดอยากจะมีใครอีก ต่อให้ไม่ได้รักเขามาก่อน ขวัญลิน ก็ซื่อสัตย์กับคนแรกขอชีวิตอยู่ดี

“งั้นอีกสี่ปีเราจะมาคุยถึงเรื่องนี้กันใหม่ โอเคไหมลิน สี่ปีข้างหน้าถ้าเธอยังอยากเป็นภรรยาของฉันอยู่ เราค่อยมาคุยกัน”

“คุณนั้ท์กลัวอะไร”

คำถามนั้นทำให้दनั้ท์ชะงัก ก่อนจะสลัดความรู้สึกบ้าง ออกจากหัวสมอง ขวัญลินไม่ใช่คนโง่อย่างที่เขาคิด แถมยังช่างสงสัยอีกต่างหาก

“เปล่า ก็แค่...อยากให้เวลาเธอ พร้อมทั้งตัวฉันเองด้วย จู่ๆ มีเมื่อยขึ้นมาแบบไม่ทันได้ตั้งตัว ฉันเองก็ลำบากใจ ทำอะไรไม่ถูก ไปเลยทีเดียวนะ แต่ถึงยังไงเธอก็เป็นเมียของฉันไปแล้ว เพราะฉะนั้น ฉันจึงอยากให้เธอได้ดี มีการศึกษา มีวิชาความรู้เพื่อไม่ให้ใคร มาดูถูกเธอได้”

“แล้วคุณนั้ก็จะมีหามรรยาคนใหม่ใช้ไหมคะ”

“เธอมีทะเบียนสมรสอยู่ในมือนี้นะ ถึงฉันจะมีใครอื่น ยังไง เธอก็ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายเพียงคนเดียวอยู่ดี”

มีทะเบียนสมรส แต่ไม่มีสิทธิ์ครอบครองเขา แล้วมันจะไป มีค่ามีความหมายอะไร ขวัญนลินคิดอย่างชอกช้ำใจ สุดท้ายก็ ไม่มีใครต้องการเธอจริงๆ ด้วย

ขวัญนลินก้มหน้าด้วยความปวดร้าวในอก สรุปแล้วเธอก็ ไม่มีทางเลือกอีกแล้วใช้ไหม ก็ได้...เธอจะไป จะไปศึกษาหาความรู้ เพื่อเลี้ยงตัวเองในอนาคตอย่างที่เขาคือต้องการ

ดนตรีเซียงคางมนขึ้นมาสบตาด้วยความเห็นใจ เขาอยากให้ เธอได้ดี อยากให้เธอได้มีชีวิตใหม่ หลังจากที่อยู่กับคนใจร้ายอย่าง ลุงกับป้าที่เอาแต่กดขี่ข่มเหง ให้เป็นทาสรับใช้ทุกอย่าง

ริมฝีปากหนาจูบลงตรงหน้าผากแผ่วเบา รวกับกำลังหลอกล่อ ให้เธอหลงเชื่อ ดนตรีรู้ว่าตัวเองทำไม่ถูกต้อง ที่ดึงเธอออกมาจาก นรกขุมหนึ่ง แล้วเตะส่งเธอขึ้นฟ้าไปอย่างโดดเดี่ยวตามลำพังอีกครั้ง

“ไปมีชีวิตของเธอนะขวัญนลิน” เขากล่าวเบาๆ ด้วยน้ำเสียง อบอวน

“ค่ะ” ขวัญนลินตอบสั้นๆ ก่อนจะพวเข้ามากอดเขาด้วย หัวใจที่ว่างเปล่าไร้ความหวัง เธอคิดว่าตัวเองมีหลักและที่ปักฝังแล้ว หลังจากที่เจอดนตรี แต่ทว่ามันกลับไม่ใช่อย่างที่คิดเลย

ดนตรีไม่ต้องการเธอ ขวัญนลินเข้าใจถึงข้อนี้ดี เพราะฉะนั้น

เธอจะไปอย่างที่เขาคต้องการ จะไม่ทำให้เขาลำบากใจกับการต้องมีเธออีก ในเมื่อเขาจะให้ชีวิตใหม่กับเธอ ขวัญลินก็จะคว้าเอาไว้แล้วก้าวต่อไป

“กอดแน่นแบบนี้ ระวังจะโดนปล้ำอีกไม่รู้ด้วยนะ”

นั่นเป็นคำขู่ของดนตรี แต่ตอนนี้เธอกลับยิ้มไม่ออก และไม่รู้สึกกลัวเลยแม้แต่น้อย

“ดนตรีไม่เสียหายนี่คะ ยังไงลินก็เป็นของคุณ”

เด็กบ้า...พูดแบบนี้มันเป็นการให้ทำกันชัดๆ แต่ก็ช่างเถอะ เธอยังเด็กนัก อาจจะไม่รู้ว่าอะไรสมควรหรือไม่สมควร ดนตรีไม่อยากจะถือสา

แต่ว่า...ผู้ชายอย่างเขาก็มีเลือดเนื้อนี้หนา แถมยังเลือดร้อนเสียด้วย ถึงจะไม่ต้องการที่จะใช้ชีวิตกับเธอตอนนี้ ทว่าร่างกายของชายชาติโรมันก็ยังคงมีความต้องการอยู่ดี ขวัญลินเปิดทางให้เขาแบบนี้ ไม่แน่ว่าเขาอาจจะตะบะแตกก็ได้

“ขวัญลิน เธอกับฉันไม่ควรที่จะมีความสัมพันธ์กันอีก มันจะทำให้ทุกอย่างยุ่งขึ้นรู้ไหม”

“ลินรู้ค่ะ แต่ลินก็ไม่คิดจะเรียกร้องอะไร ลินอยากกอดคุณนั้แหละแค่นี้ก็ไม่ได้หรือคะ”

คำถามนั้นทำให้ดนตรีพูดไม่ออก ไ้ก้กอดนะมันก็กอดได้ แต่เธอจะรู้บ้างไหม ว่าไอ้ก้อนเนื้อนุ่มๆ นั้น มันทำให้เขาร้อนระอุในกายจนแทบจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว

ขวัญลินนั่งดงามแค่นั้นเขารู้ดี ผิวของหล่อนเนียนมือและมิกกลิ่นหอมราวดอกไม้แรกแย้ม เขินชวนให้เขาหลงใหล และอยากสัมผัสทุกครั้งที่อยู่ใกล้

แต่ทว่าดนตรีต้องแยกให้ออก ระหว่างความรักกับความใคร่ เพราะไม่เช่นนั้นแล้ว เขาเองนั้นแหละที่จะลำบากใจในวันที่จะต้อง

ปล่อยเธอไป

“เกิดขึ้นไม่อยากจะให้...แค่กอดละ” ดนัทรโพลงขึ้นมาตื้อๆ

“คุณนัทรก็ทำได้นี่คะ” ขวัญนลินตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน สร้างความทรมานให้กับร่างใหญ่ที่ให้เธอที่พักพิงอิงแอบยິงนัก

“ยานั้น...ที่ฉันให้เธอ เธอกินมันทุกวันหรือเปล่าขวัญนลิน”

สาวน้อยเงยหน้าขึ้นมองเขางงๆ เมื่อจู่ๆ เขาก็ถามถึงยา คุณก้าเนิดที่เขาเอามาให้เธอกินทุกวันตั้งแต่ก่อนแต่งงานกันแล้ว

“ทุกวันคะ แต่ลिनว่ามันไม่จำเป็น เพราะคุณคงไม่ทำ...อ้อ”

เสียงของสาวน้อยขาดหายไป เมื่อจู่ๆ ชายหนุ่มก็กดริมฝีปาก ลงมาอย่างจาบจ้วง ก่อนจะขบเม้มและดูดดื่มรุนแรง จนเธอเผลอ ครางออกมาเบาๆ

ร่างเล็กถูกผลักลงให้นอนหงายลงบนที่นอน ก่อนที่ร่างบึกบึน สูงใหญ่จะตามทาบทับลงมา ขวัญนลินหัวใจเต้นแรง ยกสองแขน โอบรอบคอเขาเอาไว้แน่น หลังตาปริ้มยอมรับจุมพิตเร้าร้อนจากเขา ด้วยความเต็มใจ

“รู้ไหมว่าฉันต้องการเธอ”

ดนัทรกระซิบบอกเสียงเบา หลังจากที่ยกจูบ ก่อนจะหันมา จัดการกับเสื้อผ้าของตัวเองด้วยความรีบร้อน ในขณะที่ภรรยา ตัวน้อยยกลิ้นนอนมองเขาตาแป๋ว

“ฉันบอกตัวเองทุกวันว่าอย่าทำแบบนี้กับเธออีก แต่ฉัน...ก็ ไม่อาจห้ามใจได้จริงๆ เธอมันเป็นยายตัวร้าย ทำให้ฉันตบะแตก”

ดนัทรคำรามในลำคอ ก่อนจะสะบัดปราวการด่านสุดท้าย ของตัวเองให้หลุดพ้นไป ท่ามกลางสายตาที่ตื่นตกใจของภรรยา คนสวย ที่เอาแต่ทำตาโตเท่าไข่ห่าน เมื่อมองเห็นร่างกำยำของ อีกฝ่ายทุกตารางนิ้ว

นี่เป็นครั้งแรกที่เธอมีสติ หลังจากที่ยี่ครั้งแรกถูกวางยาปลุก

ความใคร่ ถึงแม้ชั่วฉุนลินจะเคยมีอะไรกับเขาหลายครั้งในคืนนั้น แต่ทว่าทุกอย่างมันก็ไม่ได้ตื่นเต้นเหมือนเช่นที่เธอเป็นอยู่ในตอนนี้เลย

“มองอะไรกันเล่า รีบถอดเสื้อผ้าสิ”

คำสั่งของคนใจร้อนทำให้เธอเงอะงะจนทำอะไรไม่ถูก ก่อนจะรีบลุกขึ้นนั่งแล้วมองเขาด้วยหัวใจสั่นรัว มือเล็กๆ เอื้อมไปที่ชายกระโปรงเดรสยาวซ้าๆ จนดนตรีถึงกับทำหน้าที่หงิกเมื่อเธอชักช้าไม่ทันใจ

“มาฉันทช่วย” ว่าแล้วสามีตัวร้ายก็เข้ามาดึงชุดกระโปรงตัวสวยของเธอออกไปทางคิระชะทันที ในขณะที่ชั่วฉุนลินทั้งเขินและอายจนตัวแดงไปหมด จนไม่กล้าขยับไปไหน

ดนตรีแทบหยุดหายใจ เมื่อร่างน้อยของภรรยาเหลือเพียงขึ้นน้อยสองชั้นที่ปกปิดร่างกาย ความอวบอ้อมของเนื้อนวลทำให้เขาลอบกลืนน้ำลายลงคอ ก่อนจะเปลอครางเบาๆ เมื่อสาวเจ้าขยับมือมาที่ตะขอเสื้อชั้นใน แล้วปลดมันทิ้งไปในเวลาต่อมา

“ชั่วฉุนลิน” ดนตรีขยับเข้าไปหาร่างเธอทันที เมื่อชั้นในตัวสวยหลุดพ้นจากอกรอวบ ชายหนุ่มบดจูบริมฝีปากอวบอ้อมรุนแรงด้วยความหิวกระหาย ฝ่ามือหยาบกระด้างเลื่อนขึ้นกอบก่าอกสาวอย่างถือสิทธิ์ ก่อนจะเคล้นคลึงไปมารุนแรงจนสาวน้อยผวาเฮือก

ชั่วฉุนลินแทบขาดใจ ทั้งเจ็บทั้งเสียวช่านระคนวาบหวิวในเวลาเดียวกัน รสจูบแสนหวานและเร้าร้อนที่เขามอบให้มันทำให้เธอสุขสันต์จนหลงมัวเมา ได้แต่ครางกระเส่าทุกครั้งที่เขาสัมผัสถูกจุดอ่อนไหว เลือดเนื้อในกายร้อนรุ่มจนบิตส่ายไปมา แต่ทว่ามันกลับไม่ทำให้เธอหายจากอาการทรมานได้เลย

“คุณนั้ท์...” สาวน้อยเผยอปากครางกระเส่า เมื่อความอุ่นชื้นจากปลายลิ้นของเขาแตะลงที่ยอดดอกสีเรื่อ ก่อนที่อีกฝ่ายจะดูดดื่ม

รุนแรงอย่างหิวกระหาย ในขณะที่อีกข้างก็ถูกพอนเฟ้นจากฝ่ามือใหญ่จนสิ้นสะท้านไปทั้งกาย

ร่างเล็กถูกผลักลงบนที่นอนอีกครั้ง พร้อมกับร่างของสามีที่ตามติดลงมา เขาจับเธอไปทั่วร่างอย่างหลงใหล กลิ่นกายหอมๆ ของเธอทำให้ดนตรีแทบอยากกลืนกินทั้งตัว ตะโอบจับทุกสัดส่วนของภรรยาสาวอย่างลุ่มหลงและมัวเมา ต่อให้อาซังมาฉุดตอหน้าก็คงหยุดเขาไม่อยู่แน่นอน

ชั้นในลูกไม้สีขาวสะอาดตาถูกรูดทิ้งออกจากปลายเท้าเล็กๆ ในเวลาต่อมา ขวัญนลินหัวใจเต้นแรง เมื่อเห็นว่าเขากำลังจ้องมองกึ่งกลางกายของเธอไม่วางตา

“เธอสวยมากขวัญนลิน สวยจนฉัน...”

ดนตรีไม่พูดต่อ แต่กลับซุกหน้าลงกับช่อดอกไม้หวานฉ่ำ ทำเอาเจ้าของร่างเล็กถึงกับกรี๊ดร้องเบาๆ เมื่อถูกเขาจับจ้วงความอ่อนไหวด้วยปลายลิ้นร้อนระอุ สองขาปิดปายไปมาเหมือนคนบ้าคลั่ง เมื่อไม่อาจกักกันความรู้สึกที่รุกรานจากการปรนเปรอของเขาได้ สุดท้ายสาวน้อยก็กรี๊ดร้องออกมาเสียงดัง เกร็งกระตุกสองสามครั้งแล้วนอนนิ่งเหมือนหมดแรง ปลดปล่อยความหวานออกมาจนหมดสิ้น แล้วปล่อยให้ดนตรีตีมกิ้นเธอจนพอใจ ก่อนจะนอนหายใจรวยรินลึนเรียวแรงขยับกาย

“ชอบไหม” ดนตรีเลื่อนกายขึ้นมาหาเธออีกครั้ง พร้อมลูบคลำร่างเล็กที่อวบอิมไปทั้งเนื้อทั้งตัว ด้วยความต้องการที่ยังไม่ได้รับการปลดปล่อย

“มะ...ไม่ค่ะ” สาวน้อยส่ายหน้าไปมา รู้สึกอับอายจนแทบวางหน้าไม่ถูก ที่เมื่อกี้เธอเปลอสั่งเสียงร้องออกมาดังลั่นอย่างหน้าไม่อาย

“แต่ฉันชอบเธอจัง เธอทั้งหวาน ทั้ง...” ขวัญนลินยกมือขึ้นมา

ปิดปากเขาเอาไว้ พร้อมกับสายหน้าเป็นเชิงห้ามปรามไม่ให้เขาพูดต่อ ทั้งเขินและอายจนหน้าแดงเถื่อไปหมด

“ให้ฉันนะลิน”

ชายหนุ่มสบตาเธอแล้ววอนขอ ทำเอาขวัญลินพุดอะไร ไม่ออก ได้แต่พยักหน้าเป็นเชิงอนุญาต ไหนๆ ก็จะได้จากกันแล้ว เธอขอทำหน้าที่ภรรยาให้เขาเป็นครั้งสุดท้ายก็แล้วกัน

คืนที่เธีย้มออกมาอย่างพึงพอใจ ก่อนจะตัดสินใจครอบครอง เธอด้วยความร้อนรุ่มไปทั้งกาย สอดประสานร่างเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน สอดมือประสานกันแน่นด้วยความปรารถนาและหลงใหล

กายแกร่งขยับโยกเป็นจังหวะซ้าๆ ก่อนจะเร่งความเร็วขึ้น เมื่อเธอเริ่มปรับตัวได้ สัมผัสแห่งความวาบวามนั้นทำให้ขวัญลินแทบขาดใจ ส่งเสียงครางดังออกมาเป็นระยะ เมื่อไม่อาจทนทนต่อความเสียวซ่าที่เกิดขึ้นได้

“คุณนั้ท์”

ขวัญลินเรียกเขาลิ้น ตอบรับจิ้งหะวร้อนของเขาด้วยการขยับร่างตามอย่างผลอไผล ทำให้คอบนร่างถึงกับครางแผ่วๆ แล้วบรรจงมอบสัมผัสแสนทฤหรรษ์ให้กับเธออย่างเอ็นดู

จนกระทั่งทุกอย่างถึงฝั่งฝัน ร่างแข็งแรงนั้นก็ซุกซบอยู่บนร่างอวบอิมของเธอ ก่อนจะยื่นริมฝีปากเข้ามาอบจูบหวานๆ ให้เธออีกครั้ง แล้วขยับลงไปนอนซ้าๆ ด้วยลมหายใจหอบๆ

ขวัญลินอ่อนแรง ตะแคงตัวแล้วเข้าไปนอนซุกกับอกแกร่งด้วยความสุขปนบอบซ้าในใจ เขาเสียเงินหลายล้านเพื่อช่วยให้เธอเป็นอิสระจากลุงและป้าใจร้าย อีกทั้งยังช่วยให้เธอไปมีอนาคตที่ดีกว่านี้ เธอก็ไม่ควรทำตัวให้เป็นภาระกับเขาอีก

เธอไม่คู่ควรกับเขาหรอกขวัญลิน

หญิงสาวเตือนตัวเองในใจ ก่อนจะหลับตาลงช้าๆ แล้วคิดว่า เธอต้องเข้มแข็งและรักตัวเองให้มากกว่านี้ เธอต้องอยู่ให้ได้ด้วยตัวเอง และต้องไม่ทำให้ชีวิตของเธอต้องตกที่นั่งลำบากอีกต่อไป

2

ภรรยาหนีรัก

“เรียบริ่อยดีนะบ้านุ่ม”

คะเนิงหนีจหันไปถามแม่บ้าน ในระหว่างที่กำลังขนของขึ้นรถ เพราะวันนี้เป็นวันที่นางต้องไปส่งลูกสะใภ้สาวที่สนามบิน เพื่อเดินทางไปเรียนต่อต่างประเทศตามเจตนาภรณ์ของลูกชายนาง

ขวัญลินหันไปมองบ้านฤทธิเดชเดชากุลเป็นครั้งสุดท้าย แม้จะก้าวเข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้ได้ไม่นาน แต่ก็เกิดความผูกพันมาก จนรู้สึกใจหายไปหมด ตลอดเวลาสองเดือนที่ผ่านมา เธอได้รับความรักและความเมตตาจากทุกคนมาก โดยเฉพาะคะเนิงหนีจที่เอาใจใส่และดูแลเธอดีราวกับลูกแท้ๆ เลยก็ว่าได้

ดนตรีไม่เข้ามานอนกับเธออีกเลย นับตั้งแต่มีความสัมพันธ์กัน ในวันนั้น วันที่เขาประกาศว่าจะส่งเธอไปเรียนที่ต่างประเทศ ซึ่งขวัญลินก็เข้าใจดี เป็นเพราะว่าเขาไม่อยากจะสร้างความสัมพันธ์ใดๆ กับเธออีกต่อไป จึงหลบเลี่ยงการเผชิญหน้า เพื่อที่เธอจะสามารถจากไปโดยไม่อาลัยอาวรณ์อีก

ดนตรีไม่กลับมาอนที่บ้าน อีกทั้งไปทำงานต่างจังหวัดเป็นประจำ ทำให้คะเนิงหนีจบ่นและไม่พอใจที่ลูกชายทำตัวแบบนั้น แต่สำหรับขวัญลินแล้ว เธอเข้าใจถึงเหตุผลที่เขาทำตัวแบบนั้นดี การมีเธออยู่ในบ้าน มันคงทำให้เขาไม่สบายใจและอึดอัดมาก เพราะฉะนั้นแล้ว เธอก็ไม่ควรลังเลที่จะจากไปตามที่เขาต้องการอีก

“เรียบริ่อยดีค่ะคุณท่าน” บ้านุ่มบอกเจ้านาย พร้อมกับหันไปมองสาวน้อยที่นางเอ็นดูด้วยความสงสาร เมื่อคิดว่าอีกฝ่ายจะต้องไปอยู่ที่ไกลถึงอังกฤษ แถมยังตัวคนเดียวไม่มีญาติพี่น้องอีก

จะว่าไปแล้วคุณดนตรีของนางก็ใจร้ายเหลือเกิน

“งั้นก็ออกเดินทางกันได้แล้ว เตี่ยบรรณจะติดเอา”

พ่อเลี้ยงเดชาบอกกับทุกคน พร้อมกับหันไปมองขวัญนลินด้วยความเห็นใจไม่น้อย

ถึงจะมีคนของดนตรีเดินทางไปกับขวัญนลินในครั้งนี้นี้ด้วย แต่มันก็เป็นการเดินทางที่โดดเดี่ยวสำหรับเธออยู่ดี สำน้อยวัยเพียงสิบแปดปีที่ไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศมาก่อนอย่างขวัญนลิน คงจะรู้สึกหวาดกลัวและกังวลไม่น้อย

“ดนตรีละการันต์” คะเนิงจึงหันไปถามหาบุตรชายกับการันต์ด้วยความสงสัย เพราะตั้งแต่ตื่นนอนจนมาถึงตอนนี้ นางยังไม่เห็นหน้าดนตรีแต่อย่างใด เห็นว่าเมื่อคืนนี้ก็ไม่ได้กลับบ้าน บอกว่าติดงานสำคัญต้องทำให้เสร็จ

“เจ้านายติดประชุมครับ ฝากให้ผมขับรถไปส่งคุณลินที่สนามบินแทน” การันต์ตอบตามที่เจ้านายสั่ง ซึ่งก็ไม่เข้าใจเหตุนี้ของเจ้านายเช่นกัน แต่ก็ไม่อยากจะชี้ให้มากความ

“ไอ้ลูกคนนี้ ใจดำไม่มีใครเกิน” คะเนิงจึงต่อว่าออกมาด้วยสีหน้าไม่พอใจ พร้อมกับหันไปมองลูกสะใภ้ของตนด้วยความสงสารและโกรธเคืองแทน ดนตรีทำแบบนี้กับภรรยาของตัวเองได้อย่างไร ทำไมถึงไม่คิดจะมาส่งขวัญนลินเป็นครั้งสุดท้าย ทั้งที่จะไม่ได้เจอหน้ากันอีกหลายปี

ขวัญนลินก้มหน้าแล้วเก็บซ่อนความน้อยเนื้อต่ำใจ ก่อนจะก้าวเท้าขึ้นไปนั่งบนรถที่การันต์ขับมาจอดรอเอาไว้ก่อนหน้านั้นทันที ในเมื่อดนตรีไม่มีเยื่อใยใดๆ ต่อกันแล้ว เธอเองก็ไม่จำเป็นต้องอาศัยอารมณ์เขาก็คงจะไปมีชีวิตของเธอตามที่เขาต้องการ

“โถ คุณลินของป้า” ป้าหนุ่มร้องให้ออกมา สงสารในโชคชะตาของเด็กสาวเหลือเกิน ทำไมดนตรีถึงใจร้ายใจดำอย่างนี้ก็ไม่รู้

“เอายังไงดี ตานห์ธรงค์ไม่มาแล้วละคุณ” พ่อเลี้ยงเดชาหันไปถามความเห็นของภรรยา ท่านเองก็รู้สึกหดหู่กับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในตอนนี้เหลือเกิน

“ไม่มาก็ไม่ต้องมา แค่ลูกสะใภ้คนเดียว ดิฉันดูแลเองได้ค่ะ ไปกันดีกว่า เดี่ยวหนูลินจะตกเครื่องเอา” ค่ะหนึ่งจึงบอกออกมาด้วยความซุ่มใจ กลับมาคงได้จับเข้าคุยกันกับลูกชายตัวดีสักหนอยากจะรู้ว่าทำไมถึงเป็นคนใจร้ายได้ถึงเพียงนี้

ไม่รัก ไม่สน นางไม่ว่า เพราะดนตรีได้ขวญลินมาด้วยความไม่เต็มใจ แต่อย่างน้อยก็ได้ชื่อว่าเป็นสามีภรรยา กัน ดนทร์ก็ไม่น่าใจร้ายใจดำกับขวญลินถึงเพียงนี้ได้ ขวญลินไม่ได้ทำผิดอะไร หน้าซำยังเป็นคนที่น่าสงสารและเห็นใจมากอีกด้วย

“นั่นก็ไปกัน” พ่อเลี้ยงเดชาหันไปพยักหน้ากับภรรยา ก่อนจะชักชวนภรรยาให้ขึ้นรถ ท่ามกลางความรู้สึกที่ผิดหวังกับลูกเลี้ยงของตนไม่น้อย

“ติดัดขัดอะไรก็รีบโทร.มาบอกแม่ แล้วแม่จะรีบบินไปหาหนูทันที” ค่ะหนึ่งจึงบอกกับลูกสะใภ้ หลังจากที่เดินทางมาถึงสนามบินแล้ว ทำให้ขวญลินซาบซึ้งใจ จนอดที่จะน้ำตาไหลออกมาไม่ได้

“ขอบคุณคุณแม่มากค่ะ” เธอกราบที่อกของท่าน ท่ามกลางสายตาที่เต็มไปด้วยความเศร้าของเดชากับภรรยา แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ว่าทำอะไรไปได้มากกว่ายื่นมองห่างๆ แล้วมองหิ้งคู่ลำลากันด้วยเสียงสะอื้น

“ฝากคุณอรด้วยนะ ถึงที่โน่นแล้วรีบโทร.มาบอกด้วย”

ค่ะหนึ่งจึงหันไปบอกกับภรรยา เลขาฯ สาวของดนตรีที่ร่วมเดินทางไปกับขวญลิน และจะคอยช่วยเหลือเธอทุกอย่างเมื่อไปถึงที่โน่น จนกว่าทุกอย่างจะลงตัว ตามคำสั่งของเจ้านายหนุ่ม

“ด้วยความยินดีค่ะท่าน” อรยารับคำ เพราะเป็นหน้าที่ของ
หล่อนที่จะต้องดูแลภรรยาของเจ้านายอยู่แล้ว

“ถ้าอย่างนั้นแม่กลับก่อนนะจ๊ะ เดินทางปลอดภัย ดูแลตัวเอง
ดีๆ แล้วแม่จะบินไปเยี่ยมนะจ๊ะ” คะหนึ่งนึกหนักมากอดลูกสะใภ้
ทั้งน้ำตา ก่อนจะรีบตัดใจลงห่างออกมา กลัวจะทำให้ขวัญลิน
ยิ่งอาลัยอาวรณ์กับการไปเรียนต่อในครั้งนี้นักขึ้น

“ค่ะคุณแม่” ขวัญลินยิ้มให้ ก่อนจะยกมือไหว้ลาทุกคน
เป็นครั้งสุดท้าย มองทุกคนเดินจากไปอย่างช้าๆ ท่ามกลางความรู้สึก
ที่อัดแน่นไปด้วยความเสียใจอย่างบอกไม่ถูก

“ลินขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อนได้ไหมคะคุณอร”

ขวัญลินหันมาถามเลขาฯ สาวของสามี พร้อมกับบปาดน้ำตา
ออกจากใบหน้าด้วยเวทิตาที่เด็ดเดี่ยวขึ้น

“รับหน่อยนะคะ เดี่ยวจะได้เวลาแล้ว” อรยาหันมาบอกด้วย
ความเห็นใจ คิดว่าขวัญลินคงอยากจะเข้าห้องน้ำเพื่อล้างหน้า
ล้างตาให้สดใสกว่านี้

“ค่ะ” เธอรับคำ ก่อนจะก้าวออกมาจากตรงนั้นด้วยหัวใจที่
แน่นแค้น พร้อมกับบอกตัวเองว่าต้องเข้มแข็งให้มากกว่านี้ และควร
เลิกเสียใจให้กับคนที่ไม่รักและไม่แคร์เธอเสียที

ป้ายชี้บอกว่าห้องน้ำต้องเดินออกไปทางขวา ทว่าขวัญลิน
กลับตัดสินใจที่จะเดินออกไปทางซ้าย พร้อมกับกระชับเป้ใบเล็ก
ที่สะพายหลังเอาไว้ตั้งแต่ลงจากรถด้วยความมุ่งมั่นเต็มที

ลาก่อน...ชีวิตที่แสนรันทดที่ผ่านมาก่อนหน้านี้

ลาก่อน...สามีที่ไม่เคยต้องการเธอ

ต่อจากนี้ขวัญลินขอกำหนดชีวิตและอนาคตด้วยตัวเอง
จะไม่เป็นภาระของใครต่อไปอีกแล้ว จะไม่กลับไปเป็นทาสของลุง
กับป้าที่เอาแต่โทษกลับทุกวัน หลังจากนั้นเธอจะเป็นอิสระจากทุกอย่าง

และจะคืนอิสราภาพให้กับดนตรีที่จำใจต้องรับเธอเป็นภรรยาด้วยความไม่เต็มใจ

“ว่าไงนะ ขวัญนลินหายตัวไปอย่างนั้นหรือ”

เสียงลอดไรวีพันของเจ้านายหนุ่มที่ตั้งออกมาทำให้อรยากับการันต์ถึงกับหวาดหวั่นจนขนลุกชันกันถ้วนหน้า รู้สึกหวาดกลัวกับแววตาที่วาวโรจน์ไปด้วยความโกรธของดนตรี จนไม่กล้าแม้แต่จะสบตาเพียงวินาทีเดียว

ใครจะไม่รู้ว่าเวลาที่ดนตรีโกรธนั้นน่ากลัวเพียงใด เวลาดีเจ้านายก็ดีใจหาย แต่เวลาร้าย ก็ร้ายจนลูกน้องไม่กล้าเข้าใกล้กันทั้งนั้น

“เป็นความผิดของอรเองค่ะเจ้านายที่ไม่ดูแลคุณลินให้ดี”

อรยอมรับผิดแต่โดยดี เพราะทุกอย่างที่เกิดขึ้นนั้นอยู่ในการดูแลของหล่อนทั้งหมด

หลังจากขวัญนลินขอตัวไปเข้าห้องน้ำ เธอก็หายตัวไปเลยทำให้อรยาตกใจและเป็นกังวลมาก กลัวว่าจะขึ้นเครื่องไม่ทัน อรยาจึงตามไปดูที่ห้องน้ำ แต่ก็ไม่เห็นขวัญนลินแม้เงา หมึงสาวจึงให้ประชาสัมพันธ์ประกาศตามหา แต่ก็เงียบกริบไม่มีวีแววของเธอแต่อย่างใด

อรยารับโทร.แจ้งเจ้านาย ก่อนที่ดนตรีจะส่งการันต์และคนของตนให้ช่วยกันออกตามหานานกว่าหลายชั่วโมง แต่ก็ไม่มีเบาะแสใดๆ คิดว่าขวัญนลินคงหนีไปไหนสักแห่ง และไม่ยอมให้ใครตามตัวได้ เพราะโทรศัพท์มือถือของเธอก็ติดต่องไม่ได้เช่นเดียวกัน

“แจ้งตำรวจตามหาดีไหมครับนาย” การันต์ออกความเห็นเพราะดูจากท่าทางของเจ้านายหนุ่มแล้ว ดูจะเป็นห่วงภรรยาสาว

อยู่ไม่น้อยทีเดียว

“ไม่ต้อง ฉันไม่อยากให้มันเป็นเรื่องราวใหญ่โต”

ดนตรีบอกมือเป็นเชิงห้าม ทรวดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ด้วยความตกใจและไม่คาดคิดว่าขวัญลินจะมีความคิดเช่นนี้ขึ้นมาได้

ทำไม เพราะอะไรกัน...

ดนตรีถามตัวเองด้วยความไม่เข้าใจ ในเมื่อเขาให้เธอทุกอย่างเท่าที่ผู้ชายคนหนึ่งจะให้ได้ เท่าที่สามีคนหนึ่งจะปลักดันให้เธอได้พบกับอนาคตที่สดใส แต่ทำไม...ทำไมเธอถึงเลือกที่จะขัดขืนคำสั่งเขา แถมยังหนีไปโดยไม่คิดจะเสียดายอนาคตแม้แต่น้อย

“แล้วจะเอาอย่างไรดีคะเจ้านาย ตอนนี้คุณท่านรู้เรื่องนี้แล้วด้วยอรว่าอีกเดี๋ยวคงโทร.มาหาเจ้านายแน่” อรยาหัวน้ใจ หล่อตนเองก็ไม่คิดมาก่อนว่าขวัญลินจะตัดสินใจแบบนี้

“ไม่เป็นไร เรื่องนี้ผมจัดการได้ คุณอรออกไปทำงานของตัวเองต่อไปเถอะ” ดนตรีบอกเลขาฯ สาวให้ไปทำงานในส่วนของตัวเอง เรื่องนี้ก็ไม่ใช่ความผิดของอรยาแต่อย่างใด เพราะไม่มีใครคาดคิดกันทั้งนั้นว่าขวัญลินจะตัดสินใจแบบนี้

“คะเจ้านาย” อรยารับคำสั่ง ก่อนจะก้าวออกไปเสียบๆ หึ่งให้เจ้านายหนุ่มได้แต่นั่งทำหน้าเครียด คิดไม่ตกว่าจะเอาอย่างไรต่อไป

“ขอตุ๊กล้อมวงจรปัดในสนามบินดีไหมครับเจ้านาย”

การ์นต์เสนอ

“ทำแบบนี้จะยุ่งยากมาก น้สนามบินนะ ไม่มีโชอาณาจักรของฉันที่จะทำอะไรตามใจได้ง่ายๆ อีกอย่างถ้าทำแบบนี้ มันจะกลายเป็นข่าวดังทำให้เรื่องวุ่นวาย ขวัญลินเป็นภรรยาของฉันแน่นอนว่าคนต้องให้ความสนใจ จากที่เธอจะได้ใช้ชีวิตสงบๆ กลับต้องมาคอยหลบคนรู้จักอีก”

“เจ้านายพูดอย่างกับว่า...” การ์นต์ไม่เข้าใจ เจ้านายของเขา

พูดราวกับว่าจะปล่อยให้เรื่องนี้เป็นไปตามที่ภรรยาของตนต้องการ
อย่างไรอย่างนั้น

“เขาอยากหนีก็ให้เขาหนีไป” ดันท์รับบอกออกมา แม้ในใจ
จะรู้สึกห่วงภรรยาวัยใสอยู่ไม่น้อย

“หมายความว่าเจ้านายจะปล่อยให้เธอหนีไปอย่างนั้นหรือครับ”

การ์นต์เลิกคิ้ว ไม่เข้าใจว่าดันท์กำลังคิดอะไรอยู่ในใจกันแน่
ถึงได้พูดออกมาแบบนี้

“ในเมื่อเขาไม่อยากจะเดินตามเส้นทางที่ฉันเลือกให้ก็คงต้อง
ปล่อยเขาไป”

“ผมว่าคุณทำไม่ยอมแน่” การ์นต์เอ่ยถึงคะเนิงนิจ เพราะ
ฝ่ายนั้นรักและปรารถนาดีกับขวัญลินมาก แต่เจ้านายของเขา
ส่งภรรยาไปเรียนต่อต่างประเทศก็วินแตกแล้ว ชินรู้ว่าลูกสะใภ้
หนีไปอย่างนี้ รับรองว่าคงได้อาละวาดบ้านแตกแน่

“อ้อ พูดถึงก็โทร.มาเลย” ดันท์ถอนหายใจ เมื่อโทรศัพท์
มือถือดังขึ้นในระหว่างที่คุยกับลูกน้องพอดี

“ผมว่าผมขอตัวก่อนดีกว่า เชิญเจ้านายตามสบายนะครับ”

การ์นต์ได้โอกาสเลี้ยง เพราะคิดว่าเจ้านายหนุ่มกับคะเนิงนิจ
คงมีเรื่องต้องคุยกันยาวแน่

“ครับคุณแม่” ดันท์รับสาย แทบหุบระเบิด เมื่อมารดาส่งเสียง
ดังมาในสายทันที ทำเอาเขาถึงกับยกมือขึ้นกุมขมับ ยอมรับกับ
สิ่งที่ตัวเองจะโดนในตอนนี้

“หาตัวน้องเจอหรือยัง”

“ยังครับ” ชายหนุ่มตอบตามตรง

“ยังของแกนี่คือหาแล้วไม่เจอ หรือว่าแกยังไม่ได้หากันแน่
ตานท์” ผู้เป็นมารดาถามอย่างประชดประชัน

“ในเมื่อเขาไม่ยอมอยู่ เราก็ต้องปล่อยเขาไปตามทางไม่ใช่

หรือขอบคุณแม่” ดันท์ถามตรงๆ ถามว่าโกรธไหมก็โกรธมาก ถามว่าห่วงไหมก็ห่วง แต่ในเมื่อเธออยากกำหนดชีวิตด้วยตัวเอง แล้วทำไมเขาจะต้องเป็นฝ่ายตามง้อเธอด้วย

“ดันท์! นี่แกพูดอย่างนี้ได้ยังไง นั่นเมียแกทั้งคนนะ แกไม่คิดจะห่วงเลยใช่ไหม”

“ก็เขาไม่อยากเป็นเมียผมนี่ครับ จะให้ทำไง ไม่อยากอยู่ ก็ไม่ต้องอยู่ ผมเองก็ไม่ชอบเด็กกึ่งเงาเอาแต่ใจแบบนี้หรอก”

ดันท์หงุดหงิด คนอย่างเขาไม่เคยต้องตามติดชีวิตใคร และไม่เคยต้องใส่ใจในความเป็นไปของใครขนาดนี้

“แกมันใจร้ายดันท์ แกมันไม่มีหัวใจ” มารดาตัดพ้อ ฟังจากน้ำเสียงก็พอเดาออก ว่าท่านกำลังร้องไห้ด้วยความเสียใจ

“ผมขอโทษนะขอบคุณแม่ ที่เป็นอย่างที่คุณแม่อยากให้เป็นไม่ได้ ผมโตแล้วนะขอบคุณแม่ ได้โปรดอย่าบังคับให้ผมทำตามใจอีกเลย”

“แต่หนูลินเป็นเมียแก แกจะบิดความรับผิดชอบนี้ไม่ได้ หนูลินจะไปอยู่ที่ไหนใช้ชีวิตยังไง แกไม่ห่วงบ้างเหรอ เด็กตัวแค่นั้นจะไปรับผิดชอบตัวเองได้ยังไง เกิดลูกกับป้ามหาภัยนั้นจับไปเร่ขายให้คนอื่นล่ะ จะทำยังไง”

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับคุณแม่ ลินเขามีเงินทองติดตัวไปพอสมควร คงไม่ลำบากอะไรมากหรอก” ดันท์คิดอย่างนั้น ขวัญลินไม่ได้เอาข้าวของอย่างอื่นติดตัวไปก็จริง แต่เธอมีแหวนแต่งงานที่สามารถนำไปขายเพื่อตั้งตัวได้ มีบัตรเอทีเอ็มที่เขาเปิดบัญชีเป็นของขวัญในวันแต่งงานเป็นจำนวนเงินสองล้านบาท และเงินรับขวัญสะใภ้ที่มารดาของเขาโอนให้อีกหนึ่งล้าน คิดว่าเธอคงสามารถนำไปตั้งตัวได้เลย หากว่าไม่ฟุ่มเฟือยติดหรูจนเกินไป

“แกคิดว่าเงินแค่นั้นมันจะพอสำหรับใช้จ่ายไปตลอดชีวิต

เธอไง” คะนึ่งนิจแย่งด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“ไม่พอก็ต้องหาต่อ หรือว่าต่อยอดเอาเองครับ ในเมื่อลินเขาเลือกที่จะมีชีวิตแบบนั้นเอง ผมทำดีที่สุดแล้วครับคุณแม่”

“แม่ผิดหวังในตัวแกจริงๆ” คำพูดนั้นทำให้ดนตรีรู้สึกผิด แต่ก็คิดว่าทุกอย่างควรเป็นไปตามที่ขวัญนลินต้องการ เขาเองก็อยากรู้ว่าเธอจะไปได้สักกี่น้ำกัน

“ตกลงแกจะไม่ตามหาน้องใช้ไหม” คำถามของมารดาทำให้ดนตรีนิ่งไปชั่วอึดใจ ในเมื่อเธอไม่ยากอยู่กับเขา ไม่ยากมีชีวิตในแบบที่เขาต้องการให้เธอเป็น เขาก็ไม่จำเป็นต้องกังวลอะไรเกี่ยวกับเธอแล้วไม่ใช่หรือ

“ก็ได้ตามที่ ในเมื่อแกตัดสินใจแบบนี้แล้ว แม่เองก็จะไม่บังคับอะไรแกอีก ปล่อยให้หนูลินเขามีชีวิตของเขาเองก็ดีเหมือนกัน จะมาจมปลักกับคนแก่ๆ ให้หมดอนาคตทำไม”

“คุณแม่!” ดนตรีเรียกมารดาอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ รู้ว่าท่านโกรธมาก แต่ก็ตั้งใจจะทำตามที่ท่านต้องการทุกอย่างได้

“แม่กับคุณเดชาจะกลับไรววันนี้เลย อยู่ที่นี้ไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว”

“อ้าว” ดนตรีอ้าปากค้าง เมื่อมารดากับเดชาจะหันกลับไรร่างภาคเหนือเอาดี๊อๆ ทั้งที่ก่อนหน้านี้บอกว่าจะมาอยู่กับเขาสักสองสามเดือน

“แม่จะหาน้องเอง และจะพาตัวน้องมาดูแลเองด้วย และแก... ห้ามมายุ่งวุ่นวายอะไรกับหนูลินอีก”

“เดี๋ยวนะครับคุณแม่” ดนตรีแย้งมารดา ทว่าอีกฝ่ายกลับวางสายไปก่อนแล้ว ทำให้ชายหนุ่มได้แต่นั่งถอนหายใจอยู่ตามลำพัง รู้สึกเครียดขึ้นมาจนต้องขยี้หัวตัวเองไปมา

เมียหนี แม่ดำ มันเรื่องบ้าอะไรกันวะเนี่ย...

ดนตรีหรือยากจะบ้ายตาย ไม้รู้ว่าควรทำอะไรดีแล้วในตอนนี้ ดูเหมือนว่าความผิดจะตกอยู่ที่เขาคนเดียว เพียงเพราะผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ขึ้นชื่อว่าภรรยาตามกฎหมายของเขา

ขวัญนลิน ยายตัวแสบ! นี่เธอคิดว่าเขาจะตามง้อเธออย่างนั้นใช่ไหม ให้ไปศึกษาหาความรู้ที่ไม่ยอมไป แถมยังหนีหายให้เขาต้องหัวบ่นอีก

เอาสิ! อยากจะหนีก็หนีไป เขาเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าเธอจะหยิ่งจองหงอไปได้นานแค่ไหน ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนเดียวไม่มีญาติที่ไหน คงจะหนีไม่ได้ไกลนักหรอก ดีไม่ดีอีกสองสามวันหลังจากนี้ ขวัญนลินอาจจะชมซานกลับมาหาเขาก็ได้

“สวัสดิ์ครับ”

ร่างสูงในชุดครุยที่ก้าวเข้ามาทักทายตรงหน้าทำให้หญิงสาวที่กำลังก้มหน้าก้มตาเสียบลูกชิ้นอยู่บริเวณหน้าร้านเล็กๆ ที่ตั้งอยู่หน้าบ้านเช่าของตัวเองต้องเงยหน้าขึ้นมามอง ก่อนจะส่งรอยยิ้มกว้างให้บัณฑิตหนุ่มป้ายแดงด้วยความยินดี

“คุณภู่” ขวัญนลินทักทาย มองหนุ่มรุ่นพี่ที่บ้านติดกันด้วยความยินดีกับความสำเร็จของเขา ภูบติเป็นน้องชายของภิลาสาวเจ้าของบ้านข้างๆ ที่ขวัญนลินมาอาศัยอยู่เมื่อสองเดือนก่อน ทำให้พลอยรู้จักสนิทสนมกับภูบติไปด้วย

ภิล่าเป็นมิตรกับเธอ เป็นคนที่เข้ามาทักทายและให้ความช่วยเหลือในตอนที่เราก้าวเข้ามาอยู่บ้านหลังนี้ตั้งแต่วันแรก และเมื่อรู้ว่าขวัญนลินตัวคนเดียว ภิลาก็คอยแวะมาทักทายและมีไมตรีกับเธอจนสนิทสนมกัน

“บอกให้เรียกพี่ภูบติครับ” ภูบติยิ้มหวาน มองสาวน้อยตรงหน้าด้วยความสงสารและเอ็นดู แม้จะไม่มีใครรู้ความเป็นมาของเธอ

มากนัก แต่เขากับพี่สาวก็ถูกชะตาขวัญลินมาก คอยช่วยเหลือ และคอยอุดหนุนของกินที่เธอวางขายหน้าบ้านอยู่เป็นประจำ

“แต่ว่า...”

“เรียกพี่ภูเถอะครับ พี่กับน้องลินจะได้ไม่ดูเหินห่างกันมาก ทั้งที่เราก็คอกจะเป็นเพื่อนบ้านที่สนิทกันขนาดนี้”

“ก็ได้ค่ะ พี่ภู” ขวัญลินยอมเรียกในที่สุด ก่อนจะยิ้มให้ชายหนุ่มด้วยไมตรีจิต คิดว่าผูกมิตรกันไว้ก็เป็นเรื่องที่ดี ภูดีเองก็เป็นผู้ชายที่สุภาพและอ่อนโยน แถมยังหมั่นเอากับข้าวที่บ้านมาแบ่งปันให้เธออยู่เสมอ จนเธอรู้สึกเกรงใจมาก

“ต้องอย่างนี้สิครับ ถือว่าเป็นของขวัญให้พี่ในวันรับปริญญาแล้วกันเนอะ” ชายหนุ่มพูดติดตลก ก่อนจะหัวเราะออกมาด้วยความขบขัน เพื่อให้ขวัญลินรู้สึกเป็นกันเอง ไม่ดูเกร็งๆ ในเวลาที่พูดคุยกันทุกครั้งเหมือนที่ผ่านมา

“ยินดีด้วยนะคะพี่ภู”

“ขอบคุณครับ” ภูดีบอกด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม พร้อมกับพิศมองใบหน้าหวานที่เขาถูกชะตาตั้งแต่แรกเห็น ไม่มีใครรู้ว่าเธอมีความเป็นมาอย่างไรชัดเจน รู้เพียงแค่ว่าเธอตัวคนเดียว ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหน

เธอเล่าให้ภิล่าฟังว่าในชีวิตไม่มีใครแล้ว พ่อแม่ตายหมด เหลือเพียงลุงกับป้าสะใภ้ที่ตัดขาดกันแล้ว และเธออยากมีชีวิตใหม่ จึงย้ายมาอยู่ที่จังหวัดกระบี่แห่งนี้

แม้จะสงสัยในความเป็นไปของเธออยู่มาก แต่ทั้งภิล่าและภูดีต่างก็เห็นใจขวัญลิน สาวน้อยเปิดร้านขายของกินเล็กๆ หน้าบ้านเช่าของตัวเอง ทำขนมและกับข้าวใส่ถุงมาวางขายบ้าง ลูกชิ้นทอดบ้าง เมนูหลากหลายไม่ซ้ำในแต่ละวัน ขวัญลินทำอาหารรสชาติออกมาดีทุกอย่าง ทำให้มีลูกค้าในหมู่บ้านแถบนี้มาอุดหนุน

เธอทุกวัน เพราะติดใจในรสชาติความอร่อย แม้แต่เขาเองก็ยังเดินมาซื้อเธอเกือบทุกวัน ทั้งนี้ก็เพราะอยากเห็นใบหน้าหวานๆ ของแม่ค้าคนสวยด้วยนั่นเอง

“พี่ๆอยากกินอะไรล่ะคะ เดี่ยววันนี้ลินเลี้ยงเอง” แม่ค้าบอกอย่างใจป้ำ วันนี้เป็นวันรับปริญญาของภูบดี เธอควรมีของขวัญให้เขา ซึ่งเธอก็ไม่ได้เตรียมอะไรไว้ จะมีก็แต่ของกินเท่านั้น ที่เธอพอจะเลี้ยงเขาได้ในตอนนี้

จริงๆ ภูบดีชวนเธอไปงานสำคัญของเขาวันนี้ด้วย แต่ขวัญลินคิดว่าตัวเองไม่ใช่คนในครอบครัวของเขา จะไปด้วยก็ดูจะกระไรอยู่ จึงปฏิเสธออกไป แต่พอเห็นภูบดีกลับมาในชุดที่มีคุณค่าทางจิตใจเช่นนี้ ขวัญลินก็อดปาลาบปลื้มไปกับครอบครัวของเขาไม่ได้ คิดว่าถ้าตั้งหลักกับชีวิตได้หลังจากนี้ เธอจะไปสมัครเรียนต่อทันที เพราะเงินที่มีอยู่ในตอนนี้คงพอสำหรับให้เธอได้ใช้จ่ายจนเรียนจบมหาวิทยาลัย อาศัยขายของหาเงินเพิ่มไปด้วย คิดว่าคงไม่มีปัญหาอะไร

“ขอบคุณครับ แต่ไม่ดีกว่า คินนี้ที่บ้านมีงานเลี้ยงเล็กๆ ฉลองกัน พี่อยากให้ลินไปร่วมด้วยจะได้ไหมครับ”

“มันจะดีหรือคะ” ขวัญลินเกรงใจ

“ดีสิครับ อย่างที่บอกว่างานนี้เป็นงานเล็กๆ ไม่ได้เชิญคนอื่นคนไกลที่ไหนเลย ก็มีพี่ มีพี่ภิ พี่อาซา แล้วก็ชมพู่เท่านั้น รวมน้องลินไปอีกคน เพราะฉะนั้นไม่ต้องเกรงใจนะครับ” ภูบดีอธิบายตัวเขาเองก็มีภิล่าพี่สาวกับอาซาพี่เขยและหลานสาววัยหกขวบอย่างชมพู่เท่านั้น เพราะพ่อแม่อีกก็เสียชีวิตไปหมดแล้วเหมือนกัน ทั้งมรดกและทรัพย์สินให้เขากับภิลามากมาย ทำให้สองพี่น้องไม่ลำบากอะไรเลย

“งั้น...ก็ได้ค่ะ” ขวัญลินไม่กล้าปฏิเสธ เมื่อเห็นถึงความตั้งใจ

ของภูบตี อีกอย่างเธอเองก็เกรงใจภิลาด้วย เนื่องจากอีกฝ่ายเคยชวนเธอไปกินข้าวที่บ้านด้วยกันหลายครั้งแล้ว แต่ขวัญลินก็ไม่ได้สะดวกที่จะไปตามคำเชิญเสียที ครั้งนี้จึงเป็นโอกาสที่เธอจะได้พบปะกับทุกคนในที่เดียวไปเลย

“ดีมาก งั้นพี่ขอตัวกลับเข้าบ้านไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะครับ เดี่ยวคำๆ จะออกมาช่วยเก็บร้าน”

“อะ” ขวัญลินพยักหน้า หลบสายตาที่อีกฝ่ายจ้องมาด้วยความรู้สึกไม่สบายใจ ภูบตีอัยยาคัยดีและมีน้ำใจ ทำให้เธอไม่กล้าที่จะหมางเมินกับเขา ทว่าลึกลงๆ ก็แอบกังวลกับสายตาคมกริบที่มองมานั้นอยู่ไม่น้อยทีเดียว

ขออย่าให้เป็นอย่างที่คิดเลย ขวัญลินแอบรำพันในใจ แม้จะยังไม่เป็นผู้ใหญ่ที่ผ่านโลกมามากมายนัก แต่ก็พอจะมองออกว่า ภูบตีคิดกับเธออย่างไร ทว่าเธอไม่ใช่สาวน้อยสดใสและใสสะอาดอย่างที่เขาคิด ทั้งยังเคยมีสามีมาก่อนแล้วด้วย

ภาพของใครบางคนโผล่ขึ้นมาหลังจากภูบตีเดินจากไป จะว่าไปแล้วเธอก็ยังเป็นภรรยาตามกฎหมายของเขายู่ เพราะยังไม่ได้จดทะเบียนหย่ากัน แต่ก็นั่นละ ทะเบียนสมรสจะไปมีค่ามีความหมายอะไร ในเมื่อเธอกับเขาคอนั้นไม่มีวันร่วมทางกันได้ อีกต่อไปแล้ว

ขวัญลินน้ำตาซึม คิดถึงวันที่ตัวเองสะพายเป้ใบเดียวหนีเขามาโดยไม่มีจุดหมายปลายทาง เธอเคืองคว้างและเสียใจจนไม่คิดจะกลับไปหาเขาก็ก เธอนั่งรถทัวร์ไปเรื่อยๆ คำไหนนอนนั้นพร้อมกับคิดหาทางเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ดีกว่า จะกลับไปหาลุงกับป้าก็กลัวจะถูกโขกสับใช้งานเยี่ยงทาส อีกทั้งก็กลัวจะโดนขายให้พวกเศรษฐีมีเงิน จึงเซ็ดขยาดและไม่ขอพบเจอกันอีก

เธอเดินทางไปเรื่อยๆ จนมาถึงกระบี่ และเห็นประกาศเข้าบ้าน

หลังนี้พอดี จึงได้ตัดสินใจเช่าเพราะต้องมีที่อยู่อาศัยก่อน เธอเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์มือถือเพื่อไม่ให้ใครติดตามได้ เงินในบัญชีที่ดนตรีและคะเนิงบริจาคให้มาก็มากพอที่เธอจะตั้งต้นชีวิตใหม่ได้สบายๆ หากว่าไม่พุ่มเพี้ยและนำมาลงทุนให้เกิดดอกออกผลต่อไป

ขวัญลินจึงตัดสินใจขายขนมหวานและกับข้าว รวมไปถึงของกินง่ายๆ อีกหลายอย่าง เธอเองก็พอมีฝีมือทำขนมอยู่บ้าง เพราะเคยไปทำงานพิเศษเป็นผู้ช่วยก๊วกในร้านอาหารตอนปิดเทอม อีกทั้งยังทำให้ลุงกับป้ากินทุกวัน ทั้งอาหารทั้งกับแกล้ม เวลาที่ลุงชวนเพื่อนๆ มาดื่มเหล้าที่บ้านก็ใช้เธอนี้แหละทำให้ทุกอย่าง และไม่ว่าเด็กดื้อแคไหนก็ต้องทำ ไม่อย่างนั้นจะโดนลงโทษตีด้วยไม้เรียว

เธอจะไม่วันกลับไปมีชีวิตแบบนั้นอีกแล้ว ขวัญลินบอกตัวเอง ตอนนี้เธอจะเริ่มต้นใหม่ และมีชีวิตที่สดใส เธอจะเรียนหนังสือหาวิชาความรู้ เพื่ออนาคตที่ดีของตัวเอง จะทำทุกอย่างที่ทำให้เจ็บช้ำไว้ข้างหลัง รวมไปถึงใครบางคนที่ไม่เคยต้องการเธอเลยในชีวิต

“คุณแม่สบายดีนะครับ”

คำถามของบุตรชายที่บินจากกรุงเทพฯ มาหานางถึงเชียงใหม่ ทำให้คะเนิงนึกที่กำลังตัดแต่งกิ่งชาอยู่หันมามองชายหนุ่มด้วยสีหน้าเฉยชา ไม่ตอบคำถาม ไม่พูดไม่จา แถมยังเดินหนีเขาไปดื้อๆ อีกด้วย

“เพิ่งมาถึงเหนือๆ ทำไมไม่นอนพักในบ้านก่อนล่ะดนตรี”

เดชาเอ่ยทักลูกเลี้ยง ก่อนจะวางกรรไกรตัดกิ่งชา แล้วเดินมาหนึ่งที่เก้าอี้ข้างดนตรีด้วยสายตาอบอุ่นอ่อนโยน

เดชาไม่มีทายาทเพราะเป็นหมัน ได้พบได้รู้จักกับคะเนิงจึงทำงานการกุศลแห่งหนึ่งที่กรุงเทพฯ ในตอนที่ดนตรีเรียนจบ

มหาวิทยาลัยพอดี้ ค่ะหนึ่งนิจเป็นคนว่าเรื่องและอัธยาศัยดีมาก ทำให้
เดชาถูกใจและสนใจ ยิ่งรู้ว่าคหนึ่งนิจไม่มีใคร หลังจากที่สามสี่ของนาง
เสียชีวิตไปตั้งแต่ต้นนิจยังเรียนมัธยมปลายแล้ว เดชาก็ยิ่งอยากรู้จัก
และอยากดูแล จนในที่สุดก็เดินทางกลับบ้านอย่างตรงไปตรงมา สุดท้าย
ทั้งคู่ก็ตัดสินใจแต่งงานกันหลังจากดูใจเป็นเวลาสามปี

ต้นนิจเองก็ไม่ได้รังเกียจท่าน อีกทั้งยังรักและให้ความเคารพ
เดชาเหมือนเป็นบิดาแท้ๆ เพราะเดชาเป็นคนดีและมีน้ำใจกับทุกคน
อีกทั้งยังรักคหนึ่งนิจมากจนยอมตามใจทุกอย่าง ซึ่งบางครั้งต้นนิจ
เองก็อดค้านไม่ได้ เมื่อเห็นพ่อเลี้ยงเออออห่อหมกไปกับภรรยา
ทุกอย่าง โดยไม่เคยมีข้อแม้ใดๆ

“อยากออกมาสูดอากาศดีๆ ลึกหน่อยครับคุณลุง” ต้นนิจบอก
ด้วยสีหน้าอิดโรย อาจเพราะช่วงนี้เขาโหมงานหนักมากเกินไป เลย
ทำให้พักผ่อนน้อย พอเคลียร์งานที่ยุ่งๆ เสร็จ เขาก็ขึ้นเครื่องมาหา
มารดาที่เชียงใหม่ เพราะตั้งแต่วันนั้นที่มารดาโทรไปอาละวาด
กับเขา คหนึ่งนิจก็ไม่ติดต่อกและไม่บินไปหาเขาที่กรุงเทพฯ อีกเลย

“คุณลุงกับคุณแม่สบายดีนะครับ” ต้นนิจเอ่ยถามอีกครั้ง
เพราะก่อนหน้านี้มารดาไม่ยอมตอบ เอาแต่หน้าบึ้งใส่เขาเหมือน
เหม็นขี้หน้าอย่างไรอย่างนั้น

“สบายดี ว่าแต่ต้นนิจทำอะไร ไม่ยุ่งๆ ถึงบินมาที่นี่ได้ ไหนคุณนิจ
บอกว่างานยุ่งไม่ใช่เหรอ”

“เคลียร์ได้แล้วครับ เลยให้การันต์อยู่ดูแลแทนไปก่อน
ขึ้นไปปลีกตัวมาหาคนทางนี้ก่อน มีหวังคงได้ถูกตัดออกจาก
กองมรดกแน่ๆ” ต้นนิจพูดติดตลก ก่อนจะหันไปมองมารดาด้วย
ความอ่อนอกอ่อนใจ ตั้งแต่ขวัญลินหนีหายตัวไป คหนึ่งนิจ
ก็เหมือนตัดขาดกับเขาไปด้วย เขารู้ว่ามารดาโกรธมาก แต่ก็ไม่รู้
จะทำอะไร ขวัญลินเลือกทางชีวิตด้วยตัวเองแล้ว ใช่ว่าเขาบังคับ

หรือผลักไถ่

“นี่ก็สองเดือนกว่าแล้ว ไม่ได้ข่าวคราวหนูลินบ้างเลยหรือ”
เดชาอดที่จะถามขึ้นมาไม่ได้ เพราะจนปานนี้แล้ว ทำนกับ
ภรรยาก็ยังไม่ได้ข่าวคราวของเธอเลย

“เงียบครับ คิดว่าจงใจหลบไม่ให้เราตามเจอด้วย”

แม้ปากจะบอกว่าไม่สนใจ แต่दर्นัท์ก็แอบส่งคนออกตามหา
เธออยู่ตลอดสองเดือน ทว่าก็ยังเงียบกริบ คิดว่าขวัญลินคง
ไม่อยากให้ใครตามเจอ ยิ่งเธอโกรธเขาอยู่ด้วย คาดว่าคงไม่อยาก
เจอหน้าเขาอีกแล้ว

“หนูลินนี่ก็ใจเด็ดเหลือเกิน อย่างน้อยถ้าไม่ยากกลับมา
ก็น่าจะติดต่อกลับให้เรารู้ว่าอยู่ที่ไหนอย่างไรบ้าง ทุกคนจะได้
ไม่ต้องห่วง แต่นี่เงียบไปเลย คุณหญิงเขาก็ไม่สบายใจ”

เดชาหันไปมองภรรยาของท่านด้วยความเห็นใจ ทุกวัน
คะนึงนึกเอาแต่บ่นถึงขวัญลินอยู่ตลอด พร้อมกับบอกรอ
บุตรชายของตนที่ช่างเย็นชาและไร้หัวใจ

“คิดว่าคงไม่ลำบากอะไรหรอกครับ เพราะเงินติดตัวไปก็
มากโขทีเดียว ถ้าติดปัญหาอะไร ปานนี้คงกลับมาหาเราแล้ว นี่ผม
ก็ให้สารัชเช็กทางลุงกับป้าของเธอแล้ว ก็ไม่เห็นว่าจะติดต่
ไปเลย ผมว่าลินคงไม่กลับไปหาสองคนนั้นหรอก เพราะกลับไป
ก็เหมือนตกนรกทั้งเป็น”

“แล้วนัท์จะปล่อยให้เรื่องมันเป็นแบบนี้หรือลูก”

เดชาถามชายหนุ่มที่ตนรักเหมือนลูกในไส้ เพราะไม่มีลูก
จึงรักลูกของภรรยามาก แก่ชราไปก็คงจะมีแต่दर्นัท์เท่านั้นที่พอจะ
ฝากผีฝากไข้ได้ เพราะญาติของตนก็แยกย้ายไปทำมาหากินกัน
หมดแล้ว ไม่ได้ติดต่หรือสนิทสนมกันอย่างเดิม นานๆ ครั้งถึงจะ
รวมตัวกันได้

“คุณลุงคิดว่าผมต้องทำยังไงหรือครับ” ดนัท์ถอนหายใจในเมื่อขวัญลินไม่อยากอยู่กับเขาจนต้องหนีไปอย่างนั้น แล้วเขาจะอย่างไรได้ นอกจากตัดใจและปล่อยให้เธอไปมีชีวิตของเธอ

“นั่นเมียนะตานัท์ ลุงถามจริงๆ ไม่รักไม่ห่วงบ้างสักนิดเสียหรือ”

“คือผม...”

“ถึงจะดูแลตัวเองได้แล้ว แต่เด็กยังไงก็คือเด็ก หนูลินอายุแค่สิบแปดเท่านั้นเอง นัท์จะใจดำให้ห้องไปเผชิญชีวิตตามลำพังอย่างนั้นหรือ”

“ลินเขาเลือกเองนี่ครับ ผมไม่ได้...”

“ถ้าหนูลินไม่โกรธที่นัท์จะส่งเธอไปเรียนต่างประเทศ ลุงว่ายังไงเธอก็คงไม่มีทางหนีไปอย่างนั้นแน่” คนผ่านโลกมาก่อนบอกตามตรง

“ผมก็แค่ให้ไปเรียน ให้เธอมีวุฒิภาวะทางการศึกษาที่ไม่น้อยหน้าใครเท่านั้น” ดนัท์บอกเจตนาของตน เขาอยากให้เธอมีการศึกษาที่ดี และโตเป็นผู้ใหญ่ที่ทันเล่ห์กลของมนุษย์ทุกคนบนโลกนี้ จะได้ไม่ตกเป็นเครื่องมือหากินของใครอีก

“เมืองไทยก็มีมหาวิทยาลัยเยอะแยะไป ไม่เห็นต้องไปเมืองนอกเมืองนาที่ไหน”

“คือว่า...” ดนัท์พูดไม่ออก เมื่อเดชาดักคอเขามาแบบนี้ ก็เขาไม่พร้อมจะมีภรรยาที่ไหน แถมอายุยังห่างกันมากอีก เขาไม่อยากทำลายอนาคตของเด็กที่กำลังอยู่ในวัยอันสดใส จึงได้เลือกตัดสินใจแบบนั้น เขาไม่ชอบการถูกมัดมือชก ไม่ชอบการถูกยึดเยียดอะไรให้ จึงอยากให้เวลาทั้งตัวเองและเธอไปก่อน แต่ใครจะคิดว่าเธอจะเข้าใจผิดเขาจนหนีเตลิดเปิดเปิงไปแบบนั้น เขาเองก็เสียใจและรู้สึกผิดมาตลอด ใ้หว่าหัวใจตายด้านเหมือนอย่างที่มีมารดากล่าวหา

“หนูลินเขาคงคิดว่านัทไม่ต้องการัง ถึงได้หนีไปแบบนั้น”

“ผมผิดเองครับคุณลุง” ดนัทรับยอมรับออกมาอย่างลูกผู้ชาย เขาผิดเขาก็ยอมรับ แต่ในเมื่อเรื่องมันเลยเถิดมาถึงขนาดนี้แล้ว เขาจะไปแก้ไขอะไรได้

“เอาเถอะ อย่าโทษตัวเองเลย ไหนๆ เรื่องมันก็มาถึงขั้นนี้แล้ว จะต่อว่ากันไปก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร แต่ลุงว่านัทควรไปคุยกับแม่เขาให้เข้าใจกันดีกว่า โกรธกันแบบนี้ไม่ได้ดีหรอก เดี่ยวจะทำให้เครียดจนไม่สบายเอาได้” เดชาแนะนำชายหนุ่ม พร้อมกับบ่นปากไปที่ภรรยาของท่าน ซึ่งเดินหนีไปยังเรือนพักคนงานเสียแล้วในตอนนั้น

“ครับคุณลุง” ดนัทรับคำ ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินตามมารดาไปปรับความเข้าใจกันเสียที หลังจากงอนกันมาสองเดือนกว่า ท่ามกลางสายตาที่บ่งบอกถึงความกังวลและไม่สบายใจของเดชา

“**“ดียวลีครับคุณแม่ คุยกันก่อนสิครับ”**

ดนัทเดินเข้าไปกอดมารดาเอาไว้ พร้อมกับงอนง้อด้วยน้ำเสียงอดอ้อน ไม่ยอมให้คะนึง নিজเดินหนีไปไหน เป็นครั้งแรกที่มารดาอบนหนักมากจนถึงขั้นไม่ติดต่อกันเลยแบบนี้ ทำให้ดนัทเครียดพอควร จึงได้ตัดสินใจพักงานแล้วมาเยี่ยมมารดาถึงภาคเหนือ

“แม่ไม่มีอะไรจะคุย” คะนึง নিজบอกหัวนๆ

“โถ ไม่คิดถึงลูกชายสุดที่รักบ้างเลยหรือครับ” ดนัทมุกหน้าเมื่อมารดาทำหมางเมินใส่

“แม่คิดถึงลูกสะใภ้มากกว่า” คะนึง নিজบอกตรงๆ สองเดือนแล้วที่ลูกสะใภ้ของนางหายตัวไป ไม่ยอมส่งข่าวให้นางรู้ ทำให้นางเป็นห่วงมาก กลัวจะตกระกำลำบาก หรือพบเจอคนไม่ดีหลอกลวง

หรือทำร้ายเอาได้ ถึงจะรู้ว่าขวัญลินมีเงินติดตัวไปพอสมควรก็เถอะ แต่นางก็อดเป็นห่วงไม่ได้อยู่ดี

“คุณแม่” ดนัทรธอนหายใจ ไม่คิดว่ามารดาจะรักและเอ็นดูขวัญลินมากขนาดนี้ ทั้งที่เพิ่งรู้จักและอยู่ด้วยกันได้ไม่นานเท่าไร

“แกมันใจดำ”

“อ้าว” ดนัทรธมองใบหน้าอง้งำของมารดาแล้วอ่อนนอกอ่อนใจ

“เมื่อไรจะตามน้องกลับมาให้แม่”

“คุณแม่ครับ”

“แกไม่ต้องรับน้องเป็นเมียก็ได้ แต่แม่จะรับแกเป็นลูกบุญธรรมเอง จะยกมรดกที่มีให้ทั้งหมด โดยไม่ต้องไปยุ่งอะไรกับแกอีก”

คะเนิงนิจพรั่งพรูออกมาด้วยความคับแค้นใจ นางห่วงขวัญลินเหลือเกิน ทั้งสงสารและเห็นใจ ลูกผู้หญิงตัวคนเดียว แถมยังเด็กนัก จะใช้ชีวิตตามลำพังได้อย่างปลอดภัยหรือไม่

คะเนิงนิจสงสารจับใจ ใจจริงอยากแจ้งความตามหา แต่สามีนางก็ห้ามปรามไว้ เพราะนอกจากจะทำให้เป็นเรื่องราวใหญ่โตแล้ว ยังอาจจะทำให้ชีวิตของขวัญลินไม่สงบสุขอย่างที่ต้องการก็เป็นได้ ดีไม่ดีลูกกับป้าของเธออาจจะหวนคืนกลับมาปกอลอกหลานสาวอีกก็ได้ เพราะตอนนี้ขวัญลินก็มีเงินติดตัวมากพอสมควร และถ้าสองคนนั้นรู้ว่าขวัญลินไม่ได้อยู่กับดนัทรแล้ว ชีวิตของขวัญลินก็อาจจะกลับไปอยู่ในจุดเดิมได้

“หากเขาอยากอยู่กับเรา เขาคงไม่หนีไปแบบนี้หรอกครับ คุณแม่ปลงใจเสียเถอะ ให้ลินเขาไปมีชีวิตอย่างที่เขาคิดการดีกว่า”

ดนัทรปลอบมารดา เพราะคิดว่านี่คือสิ่งที่ขวัญลินต้องการ และเลือกด้วยตัวเอง

“มันเป็นเพราะแกไม่ต้องการน้อง พยายามที่จะผลักไล่ส่งน้องก่อนต่างหากละ เป็นแม่ก็ไม่อยู่ด้วยหรอก เป็นแม่ก็ต้องไป”

“ทีนั้นไงครับ คุณแม่เองก็เข้าใจดีอยู่แล้ว ทำไมถึงยังอยากจะตามเธอกลับมาอีก คนเขาไม่อยากจะอยู่จะวิ่งไปเพื่ออะไร ผู้ชายแก่ๆ อย่างผมไม่มีคุณค่าอะไรให้เด็กเอ๊าะๆ อยากอยู่ด้วยหรือกนะครับ ไปหาช่วยเดียวกันดีกว่า ขวัญลินเขาคงคิดแบบนั้น”

“แกอย่ามาเปลี่ยนเรื่องโยนความผิดให้หนูลิน” คะหนึ่งนั่งทวาดบุตรชายเสียงขุ่น ทำเอาदनันท์แอบสะดุ้งอยู่เหมือนกัน

“ผมยอมรับนะครับ ว่าไม่อยากจะให้ลินเขาอยู่ด้วยในตอนนี้ คุณแม่ก็รู้ว่าผมไม่ได้เต็มใจแต่งงาน ไม่พร้อมจะมีเมียในตอนนี้ ก็เลยอยากจะให้เวลาทั้งตัวเองและก็เธอด้วย ใครจะคิดว่าเธอจะหนีไปดี๊อๆ แบบนั้น”

“แกสามสิบห้าแล้วนะตานันท์ แต่งงานมีเมียไม่ใช่เรื่องแปลก”

มารดาัยอันตาขวาง โกรธที่บุตรชายหวงความโสดจนเลยเถิดมานาน หรือจะรอให้ตัวเองหมดสมรรถภาพในการทำหลานให้นางก่อน ถึงจะพร้อมมีลูกมีเมียเหมือนชาวบ้านเขาเสียที

“ก็แต่งให้แล้วไงครับ จะเอาแย้งอีก จริงๆ ลินเขาก็ควรรู้ว่าตัวเองควรอยู่จุดไหน เราสองคนไม่ได้แต่งงานกันด้วยความรักและความพร้อมเหมือนคนอื่นทั่วไป ทุกอย่างมันต้องใช้เวลาค่อยๆ”

“งั้นก็แล้วแต่แก แม่จะไม่ยุ่งอีกแล้ว จำไว้นะตานันท์ ว่าแกเป็นคนทิ้งหนูลินเขาก่อน หากวันหนึ่งวันใดที่แกต้องการและเสียตายเขาขึ้นมา แม่บอกเลยว่าจะไม่ช่วย”

“คุณแม่เอะ อย่าโกรธสิครับ” ดนันท์กอดเอวมารดา พร้อมกับทำตาปริบๆ วอนขอความเห็นใจ ใช้นว่าเขาไม่รู้สิก็อะไรที่ขวัญลินหนีไปแบบนั้น มันเป็นการหักหน้าและทำทนายเขาซัดๆ เพราะตั้งแต่เกิดมาจนปานนี้ ดนันท์ยังไม่เห็นมีผู้หญิงคนไหนที่จะวิ่งหนีเขาแบบนั้นมาก่อน มีแต่จะวิ่งเข้าไปใส่เสนอตัวให้แทบทั้งนั้น

แล้วทำไมละ ทำไมเขาต้องแค้นเธอด้วย เธออยากหนีก็

หนีไปสิ คิดว่าจะหนีไปได้สักที่น้ำกัน ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนเดียวแบบนั้น จะไปทนลำบากใช้ชีวิตเพียงลำพังได้นานเท่าไร อีกสักหน่อยเถอะ อีกเดี๋ยวก็กลับมาหาเขาแน่นอน และพอถึงวันนี้ เขาจะอบรมสั่งสอนยายเด็กหัวแข็งที่แสนดื้อดึงและหยิ่งทรนงอย่างเธอให้รู้สำนึกเลยทีเดียวนะ

“แม่ไม่ได้โกรธ แต่แค่ไม่เข้าใจ เมียทั้งคน ทำไมหนักรถึงปล่อยไปโดยไม่สนใจได้ แต่ก็เอาเถอะ...แม่จะพูดครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว และแม่จะไม่พูดอีก ทุกอย่างอยู่ที่การตัดสินใจของนักรกับหนูลิน อยากจะทำอะไรก็ตามสบาย จากนั้นไปก็ขอให้มันเป็นไปตามโชคชะตาก็แล้วกัน” คะเนิงนึกปลงใจ คนไม่ใช่เนื้อคู่กันต่อให้รั้งอย่างไรก็คงอยู่กันไม่ได้ แต่ถ้าเป็นคู่แท้ สักวันทั้งคู่ก็ต้องกลับมาอยู่ด้วยกันจนได้

ดนตรีหนึ่งเงียบ มองสีหน้ามารดาแล้วรู้สึกไม่ดี อยากจะบอกท่านว่าเขาเองก็ไม่ได้ตั้งใจกับการหายไปของภรรยาเลย เขาแอบส่งคนตามหาเธอเงียบๆ โดยไม่ได้บอกมารดา เพราะถ้าท่านรู้ ท่านก็จะเกิดความคาดหวังระหว่างเขากับขวัญลินอีก ซึ่งเขาไม่อยากให้ท่านผิดหวังและเสียใจ ต่อให้กลับมาเจอกันอีกครั้ง ใ้ว่าเขากับเธอจะลงเอยกันด้วยดีได้

เธออยู่ที่ไหนนะขวัญลิน...

ดนตรีพึมพำในใจด้วยความกังวล ปากบอกไม่สน แต่เขาก็หวังเธอไม่น้อยไปกว่าใคร อย่างน้อยก็ได้ชื่อว่าเป็นภรรยา และเป็นผู้หญิงที่ทำให้เขามีความสุขได้ทุกครั้งยามอยู่บนเตียงด้วยกัน การไม่มีเธออยู่ข้างๆ ก็ใ้ว่าเขาจะมีความสุขอย่างที่คิดไว้ตั้งแต่แรกเลย มาถึงตอนนี้ดนตรีก็ได้แต่ถามตัวเองวนไปวนมาซ้ำๆ ว่าตัวเองคิดถูกหรือผิดกันแน่ ที่หาเรื่องส่งเธอไปเรียนต่อต่างประเทศ

3

โซรัก

พลัง!

แก้วโกโก้ร้อนตกจากมือลงสู่พื้นและแตกกระจาย ในขณะที่ร่างของเจ้าของบ้านสาวทรุดตัวลงนั่งกับโซฟานุ่ม แล้วหลับตาลงทันทีเมื่อจู่ๆ ก็รู้สึกวิงเวียนศีรษะ หน้ามืดคล้ายจะเป็นลมจนประคองตัวไม่อยู่

“ลิน” เสียงเรียกของคนที่เปิดประตูเข้ามาในบ้านทำให้ขวัญลินลืมตาขึ้นมามองเขาด้วยใบหน้าที่ซีดๆ พอรู้ว่าเป็นพี่ชายข้างบ้าน เธอก็หลับตาลงอีกครั้ง แล้วเอนกายกับโซฟาด้วยอาการเหนื่อยและเพลียอย่างไม่ทราบสาเหตุ

“ลินเป็นอะไร” น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความห่วงใยของคนที่กำลังก้าวเข้ามาหนึ่งคืบเข่าอยู่ตรงหน้าทำให้ขวัญลินอุ่นใจ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ว่าจะทำให้ความอ่อนล้าที่กำลังเกิดขึ้นกับเธอเบาบางลงไปได้

“หน้ามืดค่ะ สงสัยจะนอนตึกไปหน่อย” คนป่วยบอกทั้งที่ยังหลับตา ทำเอาญาติถึงกับถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วหันมาทำตาดูใส่เธอทันที

“พี่บอกแล้วว่าอย่าโหมงานหนัก จะขยันอะไรนักหนาละหือ บอกแล้วจะให้ไปทำงานกับพี่ก็ไม่ยอม” ญาติบ่นอุบ ก่อนจะลุกไปเก็บกวาดเศษแก้วที่แตกกระจาย เนื่องจากกลัวว่าเธอจะลุกขึ้นมาเหยียบเศษแก้วเอาได้

“พี่จะมาแต่เช้าจ้ะคะ”

“จะมาช่วยเปิดร้าน วันนี้พี่หยุดวันหนึ่ง”

“แค่นี้เอง ลินทำเองได้จ้ะ” คนป่วยเกรงใจ เพราะญาติกับ

ภิลามักจะมาช่วยเธอเปิดร้านและปิดร้านเป็นประจำ ทั้งที่เป็นร้านเล็กๆ ชายของไม้ก็อย่างเท่านั้น

“ถ้าพี่ไม่มา จะเห็นไหมว่าลินไม่สบายอยู่”

“บ่นเป็นคนแก่ไปได้ค่ะ” ขวัญลินอดเห็นไม่ได้ ภูบดีในวัยยี่สิบสามดูดีและมีเสน่ห์มาก แถมยังเป็นเจ้าของบริษัทรับเหมาก่อสร้างรายใหญ่ร่วมกับภิล่าพี่สาว ซึ่งช่วยกันดูแลกิจการต่อจากพ่อแม่ที่เสียชีวิตไป

“ลินไม่เป็นอะไรค่ะ”

“ปากแข็งนะเรา หน้าซีดไปหมดแล้วนั่น พี่ว่าไปนอนพักก่อนไหม สายๆ ค่อยออกไปเปิดร้านก็ได้”

“ไม่ค่ะ ลินไหว” ขวัญลินพูดจบก็ลุกขึ้นยืนเพื่อแสดงให้เห็นว่าตัวยังไหวอยู่ ทว่าไม่ทันได้ขยับเท้าไปไหน ร่างเล็กก็โงนแง่นท่าท่าจะล้มไปตั้งอ้อๆ ทำให้ภูบดีพุ่งพรวดเข้ามาประคองเธอเอาไว้ ด้วยใบหน้าที่ตื่นตกใจ

“ลิน!” ภูบดีอุทานด้วยความตกใจ เมื่อจู่ๆ ร่างเล็กก็เป็นลมอยู่ในอ้อมกอดเขา ทำให้ชายหนุ่มต้องรีบซ้อนตัวเธอขึ้นมาในวงแขนแล้วรีบพาไปยังห้องนอนของเธอทันที

ภูบดีโทรหาพี่สาวหลังจากนั้น พร้อมกับขอให้อาซาฟีเขยมาดูอาการขวัญลินด้วย เนื่องจากอีกฝ่ายเป็นหมอ ซึ่งวันนี้เป็นวันหยุด กว่าอาซาจะออกไปคลินิกก็คงสายๆ

“อย่าเป็นอะไรนะลิน” ภูบดีหันมามองคนที่นอนอยู่บนเตียงด้วยความสงสารและห่วงใย นำแปลกที่เขารู้สึกถูกชะตากับเธอเหลือเกิน อยากดูแลเธอ อยากปกป้อง ไม่อยากให้เธอต้องอยู่แบบตัวคนเดียวไปอย่างนี้

ชายหนุ่มถอนหายใจ ภาวนาให้ขวัญลินไม่เป็นอะไรมาก นอกจากอาการเพลียเพราะทำงานหนักและนอนดึกอย่างที่เธอบอก

จริงๆ จนกระทั่งอาซากับภิลลาเข้ามาในบ้าน ชายหนุ่มถึงได้ใจชื้น
ขึ้นมาบ้าง

“ว่าไงนะครับ”

สีหน้าตื่นตกใจและน้ำเสียงลั่นๆ ของน้องชายหลังรับรู้
ความจริงบางอย่างทำให้ภิลลาได้แต่ถอนหายใจ ก่อนจะหันไปสบตา
กับสามีด้วยความคิดที่สับสนและกังวลไปหมด จนไม่รู้จะพูดอะไร
ออกมาดี

“มัน...มันเป็นไปได้ยังไง” ภูบดีเหมือนช็อกไปชั่วขณะ เมื่อ
ได้รับฟังคำวินิจฉัยของพี่เขย หลังจากตรวจดูอาการของขวัญลิน
ในห้อง診

“ถ้าจะให้ดี ภูพาน้องไปตรวจที่คลินิกพี่อีกรอบหนึ่ง จะได้
รู้ผลที่แน่ชัด” อาซาตบปาน้องเมีย เพราะเข้าใจความรู้สึกของอีกฝ่าย
เป็นอย่างดี ผู้ชายด้วยกัน มีหรือจะมองไม่ออกว่าภูบดีรู้สึกอย่างไร
กับสาวน้อยที่นอนนิ่งเงียบไม่พูดไม่จาหลังจากที่เขาวินิจฉัยอาการ
เบื้องต้นว่ากำลังตั้งครรภ์

“น้องลินเองก็คงช็อกไปเหมือนกัน พี่ว่าภู...”

“ผมรู้ครับพี่ภิ ผมโอเค ผมแค่...ตกใจนิดหน่อย”

ภูบดีพยายามเรียกสติตัวเองกลับคืนมา ขวัญลินเองคง
ไม่ยากให้เรื่องมันเป็นแบบนี้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นเขาควรต้อง
เข้าใจเธอให้มาก เด็กผู้หญิงอายุเพียงเท่านี้ก็ต้องมาเป็นแม่คนแล้ว
เชื่อว่าเธอคงตกใจและเครียดมาก

“น่าเห็นใจน้องลินจริงๆ ภิวาเราควรถามว่าพ่อเด็กเป็นใคร
ไปไหนคะ จะได้แจ้งข่าวให้ทางนั้นทราบ” ภิลลาหันมาถามสามีอย่าง
ขอความเห็น

“พี่ว่ารอคุยกับน้องลินก่อนดีกว่านะภิ เพราะถ้าหากเธอกับ

พ่อเด็กไม่มีปัญหาอะไรกัน ก็คงไม่หนีมาอยู่ที่นี้คนเดียวแน่ แอ้มยังบอกพวกเราว่าตัวคนเดียวไม่มีใครอีก” อาซาปรามภรรยา ไม่อยากให้ก้าวภายในชีวิตส่วนตัวของสาวน้อยมากเกินไป

“เดี๋ยวผมจะลองคุยดูเองครับ เพื่อจะยอมพูดอะไรบ้าง”

ภูบตีอาสา แม้จะแอบรู้สึกผิดหวังและเสียใจไม่น้อยที่เธอมีคนอื่นอยู่ก่อนแล้ว แต่เขาก็สงสารเธอจับใจ เพราะถ้าหากผู้ชายคนนั้นดีกับเธอจริง ขวัญลินคงไม่ต้องมาอยู่ในบ้านหลังนี้เพียงคนเดียว

“นั่นพี่ฝากภูตუნ้องด้วยก็แล้วกัน ป่านนี้คงขวัญเสียไปแล้ว เดี่ยวพี่กับพี่ซาจะกลับไปดูยายชมพู่ที่บ้านก่อน สายๆ จะพาชมพู่มาอยู่เป็นเพื่อนด้วย” ภิลาบอกน้องชาย ขวัญลินหน้าสงสาร และหล่อนก็รักและเอ็นดูเหมือนน้องสาวคนหนึ่ง จึงไม่อาจทอดทิ้งให้เผชิญกับเรื่องใหญ่นี้เพียงลำพัง

“ครับพี่ภี ขอขอบคุณมากนะครับ พี่ซาด้วย”

“ขอบคุณทำไมกันล่ะ พวกเราก็มีกันอยู่เท่านี้เอง น้องลินก็เหมือนน้องสาวพวกเรา ทำไมจะช่วยเหลือกันไม่ได้” อาซาบอกน้องเมียด้วยรอยยิ้มอบอุ่น เพราะตนเองก็เมตตาสาวน้อยน่ารัก คนนี้ไม่ต่างจากภรรยาและภูบตีเลย

“ภูไปอยู่เป็นเพื่อนน้องเถอะ เดี่ยวพี่รีบไปรีบมา” ภิลาบอกน้องชายด้วยแววตากังวล

“ครับพี่” ภูบตีรับคำ ก่อนจะเดินเข้าห้องของเจ้าของบ้านไปด้วยสีหน้าเครียดๆ ท่ามกลางสายตาที่บ่งบอกถึงความกังวลของภิลากับอาซาตามหลังไป

ร่างเล็กที่นอนตะแคงและนั่งเงิบอยู่บนเตียงทำให้ภูบตีถอนหายใจด้วยความหนักใจ ก่อนจะเดินไปนั่งริมขอบเตียงแล้วมองแผ่นหลังของเธอด้วยความรู้สึกปวดหนึบในใจ แต่ก็ต้องฝืนทน

เก็บความรู้สึกนั้นของตัวเองเอาไว้ เพื่อไม่ให้ขวัญลินเครียดมากไปกว่านี้

“ลิน”

“ลินไม่เป็นไรค่ะ” น้ำเสียงที่บอกถึงความเด็ดเดี่ยวทำให้ภูบติถึงกับพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ เพราะคิดว่าเธออาจจะวิตกกังวลและคิดมากเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นในตอนนั้น

“ลินโอเคค่ะ พี่อยู่กับทุกคนไม่ต้องห่วงลินนะคะ”

ขวัญลินรับรู้ว่าคุณคนกำลังเป็นห่วงเธอมาก เพราะฉะนั้นจึงบอกตัวเองให้ตั้งสติและเข้มแข็งให้มากขึ้น อย่าน้อยก็เพื่อตัวเองและเลือดเนื้อเชื้อไขในท้อง

ถูก...

ขวัญลินเอื้อมมือไปแตะที่หน้าท้องของตัวเองแล้วน้ำตาคลอ แม้จะตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเองในตอนนี้นั้นแทบอยากจะบ๊ายบาย แต่เธอก็ต้องควบคุมสติและอารมณ์ของตัวเองเอาไว้ ต่อให้เธอร้องไห้คร่ำครวญอย่างไร ทุกอย่างมันก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงไปได้ เพราะนี่คือความจริงที่เธอต้องเผชิญ ไม่ใช่เพียงแค่ฝันไป

รอบเดือนเธอไม่มา นับตั้งแต่วันที่จากดนัท์มา ตอนแรกเธอคิดว่าอาจเป็นเพราะความเครียด จึงไม่ได้ใส่ใจอะไร คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเธอจะมีเจ้าตัวเล็กอีกคนหนึ่งในท้องแล้ว และที่เธอเวียนหัวคลื่นไส้นั้นก็เกิดจากอาการแพ้ท้องนั่นเอง

ขวัญลินยิ้มทั้งน้ำตา ไม่ใช่ความเสียใจและความโชคร้ายใดๆ ทั้งสิ้น หากแต่มันคือปาฏิหาริย์ คือความโชคดี เพราะต่อจากนี้เธอจะไม่ต้องเหงา และอยู่อย่างโดดเดี่ยวอีกต่อไป เธอกำลังจะมีลูกมาอยู่เป็นเพื่อนอยู่ด้วยกันหลังจากนี้

“บอกพี่ได้ไหมว่าเขาเป็นใคร” ภูบติอดถามขึ้นมาไม่ได้ เขาอยากรู้ว่าหมอนั้นเป็นใคร อยากจะถามว่าหัวใจของหมอนั้นทำด้วย

อะไร ถึงได้ปล่อยให้เธอกับลูกต้องเผชิญชีวิตตามลำพังเช่นนี้

“เราเลิกกันแล้วค่ะ ลินไม่อยากพูดถึงเขาอีก” ขวัญนลินบอกด้วยน้ำเสียงเย็นชา คนอย่างดนตรีคงไม่อยากเป็นพ่อใครในตอนนี้นี้ เพราะขนาดภรรยาอย่างเธอ เขายังไม่ต้องการเลยสักนิดเดียว

“แต่เขาต้องรู้ว่าลินห้อง เขาต้องรับผิดชอบลูกในห้องลิน มันถึงจะถูก” ภูบติรู้สึกละโมโหที่เธอพยายามบ่ายเบี่ยงไม่ตอบว่าพ่อของเด็กเป็นใคร เพราะต่อให้หมอนั้นไม่รักเธอ แต่อย่างน้อยเขาก็ต้องรับผิดชอบเด็กในห้อง

“ลินเลี้ยงลูกเองได้ค่ะ พี่ไม่ต้องกังวล ลินขอร้องนะคะ อย่าถามถึงเขาอีกเลย เราสองคนจบกันไม่ดี และลินก็ไม่อยากจะทำกลับไปเกี่ยวข้องกับเขาอีก อีกอย่าง...ลินพอมีเงินเก็บมากพอที่จะเลี้ยงแก่ได้” เพื่อความสบายใจ ขวัญนลินจำต้องบอกภูบติออกไปแบบนี้ เพราะเงินที่ดนตรีกับคะหนึ่งใจให้เธอมา คงพอที่จะดูแลตัวเองและลูกได้ในตอนนี้ และหากไม่แพ้ท้องหนักมากเกินไป เธอก็จะขายของให้มากกว่าเดิมเพื่อหารายได้อีกทางหนึ่งเพื่ออนาคตที่ดีขึ้น

“เรื่องเงินไม่สำคัญหรอกนะลิน เพราะยังไงลินก็ยังมียี่ มีพี่กับทุกคน พวกเราอยู่ข้างๆ ลินเสมอ แต่ที่พี่กังวลคือลินจะอยู่ยังไงมากกว่า ห้องสี่แบบนี้ พี่กลัวว่า...”

“ก็ใช่ไงคะ ลินก็มีทุกคนอยู่ข้างๆ แบบนี้แล้วไง ทำไมจะต้องให้ลินกลับไปหาคนที่ใจร้ายกับลินอีกล่ะ”

“ลิน” ภูบติอ่อนใจ เขาหรือหวังเธอจะบ้าตายอยู่แล้ว แต่เธอกลับมองว่าเป็นเรื่องเล็กไปได้ ไม่อยากจะทำเรื่องจริงๆ ว่าสาวน้อยตัวเล็กๆ เพียงเท่านี้จะมีพลังความแข็งแกร่งในตัวมากมายเหลือเกิน

“เด็กต้องมีพ่อนะลิน” นั่นคือความถูกต้องในความคิดของภูบติ แต่สำหรับขวัญนลินแล้ว เธอไม่รู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่กันแน่

“ลินจะเป็นทั้งพ่อและแม่ให้แกละ” ขวัญนลินยืนยันเสียงหนักแน่น และคิดว่าเธอทำได้ และจะทำให้ดีที่สุด

“นั่น... ให้พี่เป็นพ่อของแกได้ไหม”

“พี่ภู” คำขอของอีกฝ่ายทำให้ขวัญนลินตกใจ เพราะไม่คิดว่าภูบดีจะมีความคิดเช่นนี้

“ให้พี่เป็นพ่อของแก และให้โอกาสพี่ดูแลลินได้ไหม”

ภูบดีรู้ว่าเห็นแก่ตัวที่ขอเธอไปแบบนี้ แต่เขารักเธอ และอยากจะทำดีกับลูกจริงๆ ไม่ว่าขวัญนลินจะผ่านฝันร้ายอย่างไรมา เขาก็พร้อมจะยอมรับทุกอย่างโดยไม่รังเกียจแม้แต่น้อย

ขวัญนลินลุกขึ้นนั่ง มองเขาด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความตกใจและไม่คาดคิด เมื่อจู่ๆ อีกฝ่ายจะขอดูแลเธอและลูกออกมาตรงๆ แบบนี้

“ไม่ต้องกลัวว่าพี่จะรังเกียจเด็กกะลีน แกจะเป็นลูกของเราสองคน”

“พี่ภู” ขวัญนลินน้ำตาไหลพราก ซาบซึ้งกับความรักและความหวังดีที่อีกฝ่ายมีให้ ทว่าเธอก็ไม่อาจรับความหวังดีนั้นจากเขาได้ เพราะมันไม่ยุติธรรม ทุกอย่างไม่เกี่ยวกับภูบดี และเขาไม่ควรทิ้งชีวิตและอนาคตที่ดีกับผู้หญิงอย่างเธอแม้แต่น้อย

“พี่รักลิน รักตั้งแต่เห็นหน้า ยิ่งเห็นว่าลินอยู่ตัวคนเดียว พี่ก็ยิ่งห่วง ยิ่งเห็นใจ ยิ่งอยากดูแล” ภูบดีบอจากใจ เขาเอ็นดูเธอชอบที่เธอขยันและแข็งแกร่ง ชอบจนอยากจะทำทุกอย่างทุกวัน และคอยดูแลเธอไม่ให้ลำบากอย่างที่เป็นอย่างอยู่ในตอนนี้

“ลินรับความหวังดีนี้ได้หรือละ” ขวัญนลินส่ายหน้า ภูบดียังมีอนาคตที่ดี มีโอกาสเจอผู้หญิงที่คู่ควรกับเขาในภายภาคหน้า เพราะฉะนั้นขวัญนลินจะไม่เห็นแก่ตัวเด็ดขาด

และที่สำคัญ เธอไม่ได้รักเขา ตลอดเวลาเธอเห็นเขาเป็นเพียง

พี่ชายคนหนึ่งเท่านั้น หัวใจของเธอแตกสลายไปแล้ว ตั้งแต่พ่อของลูกพลัดไส้ออกไปจากชีวิตของเขา เพราะฉะนั้นขวัญลินจะไม่รักใคร่อีกแล้ว

“ทำไมละลิน พี่ไม่ดีตรงไหน ทำไมลินถึง...”

“ลินขอโทษนะคะพี่ภู ลิน...ลินไม่อยากดึงพี่ภูให้ต้องมาเดือดร้อนด้วยจริงๆ ลินขอขอบคุณที่พี่ภูหวังดีกับลินและลูก แต่ว่าลินเลี้ยงแก่ได้ค่ะ ลินทำได้จริงๆ พี่ภูเชื่อลินนะคะ”

“แต่พี่...” ภูดีไม่เข้าใจ ทำไมขวัญลินถึงปฏิเสธเขาด้วย ทั้งที่เขาก็พร้อมจะยอมรับเธอกับลูกเข้ามาในชีวิตอย่างเต็มที่

“ลินไม่คู่ควรหรอกค่ะ ลินขอโทษพี่ภูจริงๆ”

“ไม่คู่ควรอะไรกันลิน พี่ไม่ได้วัดคนจากภาพลักษณ์ภายนอก หรือว่ามองที่ฐานะหน้าตาเลยนะ ใครบ้างไม่เคยผิดพลาดในชีวิต ใครบ้างไม่เคยทำผิด ทุกคนมีอดีตกันทั้งนั้น ต่อให้ลินเคยมีใครแล้วยังไง ใจว่าคนเราจะเริ่มต้นใหม่ไม่ได้ละลิน”

“ลินรู้ค่ะ และลินก็ซาบซึ้งใจกับความรู้สึกที่พี่ภูมีให้ลินมาก แต่ลิน...เริ่มต้นใหม่กับใครไม่ได้แล้ว ไม่ได้แล้วจริงๆ”

หญิงสาวสะอื้นให้ ความเจ็บปวดในใจยังคงอยู่ไม่ได้จางหายไปไหน เธอไม่อยากเปิดใจให้ใครแล้วจริงๆ เธอเจ็บและเช็ดกับความใจร้ายของผู้ชายเหลือเกิน

“ลิน” ภูดีเพิ่มพ้ำ ก่อนจะร้องร่างเล็กเข้ามากอดปโลบด้วยความสงสารจับใจ เพราะอะไรกัน เพราะอะไรขวัญลินถึงใจแข็งกับเขานัก ทั้งที่ตัวเองกำลังต้องการคนดูแลและเป็นพี่พี่

“ยังรักเขาอยู่ใช่ไหม”

คำถามของภูดีทำให้ขวัญลินร้องไห้โฮ เหมือนถูกสะกิดแผลที่ยังไม่หายสนิทให้เจ็บปวดขึ้นมาอีกครั้ง เด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่เคยโตมาท่ามกลางความลำบาก โดยที่ไม่เคยได้รับความอบอุ่น

จากใคร แถมยังไม่เป็นที่ต้องการของใครเลย ไม่ว่าจะลูกกับป้า ญาติ
ที่เธอมีอยู่ หรือแม้แต่สามีที่จำใจแต่งงานด้วยเพื่อรักษาชื่อเสียง
ของเธอเอง

รักใหม่...

ขวัญนลินไม่รู้หรอก ว่าที่เธอรู้สึกกับพ่อของลูกมันคือความรัก
ใหม่ แต่เขาคือคนที่เธออยากฝากชีวิตด้วย เป็นผู้ชายคนแรกที่ได้
ความสาวของเธอไป และคิดว่าเขาจะเป็นคนเดียวที่เธอจะมอบ
ทั้งกายและใจให้เขาแต่เพียงผู้เดียว เพราะเขาคือสามี เป็นเจ้าของ
นามสกุลที่เธอยังใช้อยู่จนถึงตอนนี้

“ร้องเถอะ ร้องให้พ่อนะลิน หลังจากนั้นก็ไม่ต้องร้องอีกแล้ว
ลินยังมีลูก มีชีวิตและอนาคตที่ต้องก้าวต่อไป พี่จะอยู่ข้างๆ ลินเสมอ
ไม่ว่าจะฐานะอะไรก็ตาม” ญาติได้แต่ปลอบใจเธอ เพราะไม่รู้ว่า
จะทำอะไรไปได้มากกว่านี้ ในเมื่อขวัญนลินไม่เปิดประตูใจให้เขา
เข้าไป แล้วคนนอกอย่างเขาจะมีสิทธิ์อะไรเล่า นอกจากยืนอยู่ข้างๆ
และให้กำลังใจเธอเพียงเท่านั้น

“**6** **เจ้านาย เจ้านายคะ**”

เสียงปลุกของเลขาฯ สาวทำให้ร่างใหญ่ที่กำลังนอนหลับอยู่
บนโซฟาตัวใหญ่ในห้องทำงานขยับตัวเบาๆ แล้วลืมตาตื่นขึ้นมา
ทันที ก่อนจะค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งด้วยอาการงัวเงียและอ่อนเพลีย
มากกว่าที่เคย

“ก็โหมงแล้วคุณอร” ดนัท์ถามเลขาฯ สาว ยกมือขึ้นสาธิต
ลวกๆ เพราะรู้สึกว่าคุณจะเผลอหลับไปนานพอสมควร หลังจาก
กินยาแก้ปวดหัวไปสองเม็ดก่อนหน้านี้

“หนึ่งทุ่มแล้วคะเจ้านาย” อรยาตอบเจ้านาย หล่อนกำลัง
จะกลับบ้านแล้ว แต่เห็นว่าเจ้านายยังไม่ออกจากห้องทำงานมาตั้งแต่

บายสาม จึงเข้ามาดูก่อน เพื่อดนัท์มีอะไรให้เรียกใช้ และก็เข้ามาเห็นว่าเจ้านายหลับอยู่อย่างที่เห็น

“คุณอรยังไม่กลับเหรอ” ดนัท์เอ่ยถามเลขาคะ สาว พร้อมกับบิดตัวให้หายจากอาการง่วงงุนในทันที

“กำลังจะกลับแล้วค่ะ เลยแวะเข้ามาดูเจ้านายก่อน”

“กลับไปได้เลย ไม่ต้องรอผม เตียวผมก็กลับแล้ว”

“ค่ะ งั้นอรกลับแล้วนะค่ะ” อรยาบอกเจ้านาย ในขณะที่อีกฝ่ายพยักหน้ารับรู้ แล้วลุกจากโซฟาหลังจากนั้น ปกติเขากลับบ้านดึกทุกวันอยู่แล้ว เพราะกลับบ้านไปก็ไม่ว่าจะทำอะไร

ดนัท์หิบบกระเป่าและเอาเสื้อสูทพาดบ่า ก่อนจะก้าวออกจากห้องทำงานด้วยความรู้สึกกว้างเปล่าเหมือนทุกวัน เพราะนอกจากงานแล้ว ดนัท์ก็ไม่มีอะไรให้ต้องห่วง จะมีก็เพียงมารดาคนเดียวเท่านั้นที่ดนัท์คอยหมั่นไปหาและเยี่ยมท่านที่เชียงใหม่อยู่ทุกเดือน

ถามว่าเหงาไหม ดนัท์บอกเลยว่าเหงามาก แม้ชีวิตแต่ละวันจะมีเรื่องให้ทำมากมาย แต่เขาก็รู้สึกว่าโลกใบนี้ช่างไม่มีอะไรให้เขาตื่นตื่นเอาเสียเลย ทั้งราบเรียบ ทั้งน่าเบื่อ และไม่มีสิ่งเร้าให้เขากระชุ่มกระชวยเลยสักนิด

รถยนต์คู่ใจจอดรอเขาอยู่ที่หน้าบริษัท โดยมีการ์นต์นั่งรออยู่หลังที่นั่งประจำคนขับเรียบร้อยแล้ว และเมื่อเขาเปิดประตูเข้าไปนั่งยังเบาะหลัง การ์นต์ก็ขับรถออกไปทันที

“ไปไหนต่อไหมครับ” การ์นต์เอ่ยถาม เพื่อเจ้านายจะอยากแวะที่ไหนสักแห่งก่อนกลับบ้าน

“ไม่ละ ไม่รู้จะไปไหน” น้ำเสียงเนือยๆ เหมือนเบื่อหน่ายของเจ้านายทำให้การ์นต์ถอนหายใจ เพราะดนัท์เป็นแบบนี้มาหลายปีแล้ว ตั้งแต่วันที่ภรรยาหนีหายไป

ไม่ดื่ม ไม่เที่ยว ไม่เข้าสังคมเหมือนเมื่อก่อน นั่นคือสิ่งที่

การันต์ค่อนข้างแปลกใจกับพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของเจ้านาย แม้แต่ผู้เป็นมารดาอย่างคะเนิง নিজเองก็แอบหนักใจไม่น้อย เพราะกลัวบุตรชายจะเป็นโรคซึมเศร้าเอาได้

“สาวๆ ลักคนใหม่ครับ เต็มใจจัดการให้” การันต์เสนอ เพราะเมื่อก่อนก็ติดต่อผู้หญิงมาคอยบริการเจ้านายบ่อยๆ แต่หลังจากแต่งงานแล้ว ดนัท์ก็ไม่ยุ่งเรื่องพวกนี้อีกเลย ทำให้การันต์แปลกใจมาก

“ไม่ละ ขอบใจ” เจ้านายหนุ่มปฏิเสธ ไม่รู้สึกอยากให้ใครมาใกล้ชิดในตอนนี้อย่างไร และไม่เกิดความต้องการในเรื่องพรรคพวกนั้นด้วย จะว่าตายด้านก็ได้ เพราะเขาไม่รู้สึกอยากนอนกับผู้หญิงคนไหนอีกเลย ตั้งแต่ภรรยาที่เขาไม่ต้องการหนีหายไป

ดนัท์ถอนหายใจ ก่อนจะมองออกไปยังนอกกระจกรถด้วยความรู้สึกที่หน่วงๆ ในใจ สามปีมาแล้วที่เขาไม่ได้ข่าวคราวเธอเลย ซึ่งก็ไม่ว่าจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรบ้าง

“เจ้านาย อย่างบอกนะครับว่าตายด้านแล้ว” การันต์แกล้งแซว เพื่อให้บรรยากาศดีขึ้นกว่าการอิมครีมที่กำลังเป็นอยู่

“เออ คงงั้น” ดนัท์ตอบหัวนๆ มองลูกน้องหนุ่มด้วยอารมณ์หงุดหงิด ในขณะที่การันต์หัวเราะร่วน หากเป็นคนอื่นคงไม่กล้า แต่นี่เป็นเพราะการันต์กับดนัท์สนิทกันมาก เป็นทั้งลูกน้องและเพื่อนที่คอยปรึกษาหารือกันมาตลอด การันต์จึงได้กล้าแซวเจ้านายอย่างมีอารมณ์ขัน

“ทำไมครับ กลัวคุณลินรู้เหรอ” การันต์แกล้งกระซำ เพราะตั้งแต่ขวัญลินหนีหายไป เจ้านายของเขาก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน

“เขาคงไม่อยากรับรู้อะไรเกี่ยวกับฉันแล้วละ”

คำตอบของเจ้านายทำให้การันต์เสียบไป ฟังจากน้ำเสียงแล้วคล้ายมีแว่น้อยออกน้อยใจปะปนอยู่ ต่อหน้าคนอื่นดนัท์เป็นคน

ปากแข็งใจแข็งก็จริง แต่ในบางเวลาที่อยู่คนเดียวเงียบๆ แบบนี้ การันต์คิดว่าเจ้านายหนุ่มก็มีอารมณ์อ่อนไหวไม่ต่างจากคนอื่นๆ ทั่วไปเลย

แม้จะบอกว่าไม่สนใจภรรยาที่ได้มาด้วยความไม่เต็มใจอย่าง ขวัญนลินก็ตาม แต่หลังจากที่เธอหายตัวไป ดนัทรก็คอยส่งคน ตามหาเธออย่างเงียบๆ มาตลอด แต่ก็ไร้แววจนเขารู้สึกท้อใจ คิดว่าขวัญนลินคงโกรธและรังเกียจเขามาก จนไม่อยากให้เขาไป ยุ่งเกี่ยวอะไรกับเธออีกแล้ว และสามปีกว่าที่ผ่านมา คิดว่าขวัญนลิน คงมีคนอื่นแทนที่เขาไปแล้ว

“ยังคิดถึงคุณลินอยู่สินะครับ”

“คิดถึงอะไรกัน ผู้หญิงคนนั้นไม่ได้มีความสำคัญอะไรกับฉัน ลักหน้อย”

“ให้มันจริงเถอะครับ หมดสมรรถภาพทุกวันนี้ก็เพราะคุณลิน ไม่ใช่หรือ”

“ทำมารู้ดีน้าการันต์ ฆบรธของแกไปสิ” ดนัทรทำเสียงไม่พอใจ ที่ลูกน้องดักคอเขาเหมือนจะรู้มากไปกว่าที่ควร

“ปานนี้จะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้่นะครับ” การันต์ยังขยี้ไม่เลิก นั้นเพราะรู้ว่าเจ้านายเป็นคนปากแข็ง ไม่ค่อยยอมรับอะไรง่าย ๆ

“คงดีและมีความสุขกว่าอยู่กับผู้ชายอย่างฉัน” ดนัทรโพล่ง ออกมา พร้อมกับทวนคิดถึงใบหน้าหวานที่เต็มไปด้วยความเศร้า อยู่ตลอดเวลาของใครบางคน

“แล้วเจ้านายไม่มีความสุขหรือครับ” คำถามต่อมาของการันต์ ทำให้दनัทรถึงกับพูดอะไรไม่ออก ได้แต่หนึ่งเงียบอย่างใช้ความคิด ที่ล่องลอยไปโดยไม่รู้จุดหมาย

ความสุขของเขาคืออะไร ดนัทรเองก็ยังไม่ตอบตัวเองไม่ได้ เขาคิดว่าตัวเองคงมีความสุข หลังจากผลักไสขวัญนลินออกไป

จากชีวิต ทว่าพอเธอจากไปจริงๆ และไม่คิดหวนกลับมาหาเธออีก
ทุกอย่างกลับไม่เป็นอย่างที่เขาคิดเลย

ทำไม เพราะอะไรกัน ดนัทรก็ตอบตัวเองไม่ได้ ตั้งแต่วันที่
ขวัญหลินหายไป ดนัทรก็เหมือนคนไม่มีหัวใจ ไม่รู้ร้อนหนาว
ไม่ตื่นเต้นรำใจกับสิ่งเร้ารอบกายบนโลกใบนี้

ขวัญนลิน เธอเอาความสุขของเขาไปด้วยหรืออย่างไร ทำไม
เขาถึงได้กลายเป็นคนไร้อารมณ์ได้มากขนาดนี้ เขาต้องทำอะไร
ต่อไป ทำอย่างไรถึงจะกลับมาเป็นดนตรีคนเดิมได้

“แม่ขา”

เสียงเด็กหญิงที่เรียกหามารดาทำให้ขวัญนลินที่กำลังทำขนม
อยู่ในห้องครัวถึงกับยั้งชั่ง ก่อนจะมองไปยังประตูห้องครัว เมื่อ
ได้ยินเสียงฝีเท้าของเจ้าตัวเล็กกำลังมุ่งมาหาเธอในห้องครัวนี้

“แม่” หนูน้อยวัยอย่างสามขวบเรียกมารดาด้วยสีหน้าเปื้อน
รอยยิ้ม ก่อนจะปรี๊ดเข้าไปหามารดาของตนอย่างรวดเร็ว ในขณะที่
ขวัญนลินก็คุกเข่าลงโอบกอดลูกสาวตัวน้อยของเธอด้วยความรัก
เช่นกัน

“กลับมาแล้วหรือคะลูกสาวคนสวยของแม่” ขวัญนลินลูบผม
ลูกสาวด้วยความรักและเอ็นดู หนูน้อยตาโตไปหน้าจิ้มลิ้มน่ารักน่าชัง
ในวัยสองขวบเจ็ดเดือนช่างเจรจาพาทียิ่งนัก แถมยังพูดชัดกว่าเด็ก
ในวัยเดียวกันจนบางครั้งคนเป็นแม่อย่างเธอก็ปวดหัวไม่บ่อย

“คะ” หนูเนย หรือเด็กหญิงน่ารักนลินพยักหน้าหงึกๆ ก่อนจะ
มองไปยังด้านหลัง ซึ่งกำลังมีคนเดินตามเธอมาอีกสองคน

“แม่ครับ” ร่างเล็กของเด็กชายอีกคนวิ่งเข้ามากอดมารดา
เช่นเดียวกัน ต่างจากอีกคนที่ยืนมองสามคนแม่ลูกด้วยรอยยิ้ม
อบอุ่น พร้อมกับเอ็นดูทั้งสามคนเหมือนเป็นครอบครัวของเขาเอง

“เห็นว่าค่าแล้ว พี่ก็เลยเดินมาส่งเด็กๆ ด้วยตัวเอง”

“ขอบคุณพี่ภู่มากค่ะ” ขวัญนลินยิ้มให้พี่ชายข้างบ้านที่สนิทสนมกันมานาน สนิทจนเหมือนครอบครัวเดียวกัน แม่ในยามไปไหนมาไหนด้วยกัน ผู้คนก็มักจะเข้าใจว่าเป็นพ่อแม่ลูกกันเสมอ

“ขนมครับ” น้องไนท์ หรือเด็กชายदनุวรรณ แผลดผู้พี่ยกถุงขนมขึ้นมาอวดมารดา ทำให้ขวัญนลินอดที่จะยิ้มออกมาด้วยความขบขันไม่ได้ เพราะลูกชายของเธอมักจะเป็นห่วงความเป็นอยู่ของเธออยู่เสมอ

“ป้าภิให้มาหรือครับ” ขวัญนลินถามบุตรชาย ยกมือขึ้นแตะแก้มนุ่มด้วยความรู้สึกภูมิใจในตัวลูกแฝดทั้งสองคนของเธอ ดนุวรรณกับนรินทร์นลินเป็นเด็กฉลาดและช่วยเหลือตัวเองได้มาก ทำให้เธอไม่ต้องลำบากและเหน็ดเหนื่อยในการเลี้ยงดูลูกทั้งสองในวัยเดียวกัน ทั้งนี้ก็ได้ครอบครัวของเพื่อนบ้านที่คอยช่วยเหลือและดูแลเด็กๆ ทั้งสองคนเป็นอย่างดีด้วย

“ครับ ป้าภิให้ผมเอามาฝากแม่”

“รบกวนป้าภิอีกแล้ว” ขวัญนลินส่ายหัว ทุกครั้งที่ไปเล่นบ้านโน้น สองพี่น้องมักจะได้ของกินติดมือมาฝากเธอเสมอ ซึ่งเธอรู้สึกเกรงใจมาก แต่จะห้ามลูกหรือจะปฏิเสธไม่รับก็ไม่ได้ เพราะกลัวว่าครอบครัวของภิล่าจะเสียน้ำใจ และหมั่นฝากของกินให้ลูกถือไปฝากบ้านนั้นเป็นการตอบแทนเช่นกัน

“รบกวนอะไรกันล่ะลิน ของแค่นี้เอง ตาไนท์กับหนูเนยก็เหมือนลูกหลานพวกเรานะ พุดอะไรกับลูกแบบนี้แล้ว”

ภูบดีเอ็ดหญิงสาว พร้อมกับลอบมองร่างสมส่วนในชุดเดรสสั้น สีขาวแขนกุดด้วยความชื่นชมในใจ เวลาสามปีกว่าทำให้เธอเติบโตและสวยตามวัยจนแทบละลายตาไม่ได้ หากแต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ทำได้เพียงแค่มอง มองห่างๆ อย่างห่างๆ และอยู่ในที่ของตัวเอง

เท่านั้น

“ก็มันมากไปจริงๆ นี่คะ”

“ไม่มากหรอกน่า เราก็คนกันเอง เลิกเกรงใจกันเสียที่ได้ไหม”

ภูบตีบอกจากใจ น่องไนท์กับน้องเนยน่ารักและเฉลียวฉลาดขนาดนี้ ใครบ้างไม่รักไม่หลง ยิ่งอาซากับภิลานนั้นยิ่งหลงหนัก เพราะสองแฝดเป็นเด็กดีและชอบออดอ้อนให้พวกเขาชอบใจอยู่เสมอ

“มันก็น่าเกรงใจจริงๆ นี่คะ”

“ก็ถ้าไม่อยากเกรงใจ ลินก็รีบๆ รับพี่เข้าไปในครอบครัวด้วยสิ เราจะได้ไม่ต้องมานั่งเกรงใจกันอีก”

“พี่ภูอะ ลินไม่คุยด้วยแล้ว” ขวัญนลินมุ่ยหน้าใส่ภูบตี ก่อนจะลุกขึ้นไปหยิบวุ้นกะทิที่ตัวเองทำเสร็จบรรจุใส่กล่องอาหาร แล้วยื่นให้ลูกสาวตัวน้อยของเธอ

“เอาให้ลูงภูอะน้องเนย”

หนูน้อยรับมา ก่อนจะเดินเอาไปให้ลูงภูของเธอตามคำสั่งของมารดา

“ขอบคุณครับคนสวยของลุง” ภูบตีก้มลงไปขี้มหนูน้อยและอดหอมฟอดด้วยความมันเขี้ยวไม่ได้ น้องเนยหัวเราะคิกคักเหมือนจ๊กจี้ ก่อนจะกอดคอผู้เป็นลุงที่เธอรักและเคารพด้วยรอยยิ้มหวานประจบเอาใจ

“ยิ้มแบบนี้ไง ลุงถึงได้หลงเรานัก” ภูบตีบ่นอุบ ทำให้ขวัญนลินอดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้ เด็กๆ รักภูบตีมาก เพราะตั้งแต่โตมาจนจำความได้ พวกเขาก็มีแต่ลูงภูที่คอยดูแลและห่วงใย ไม่แปลกเลยที่ทั้งน่องไนท์และน้องเนยจะผูกพันกับภูบตีมาก

“อยู่กินข้าวด้วยกันก่อนไหมคะพี่ภู” ขวัญนลินเอ่ยถาม

“ไม่ดีกว่า พอดีพี่มีธุระกับเพื่อนข้างนอก เชิญลिनกับเด็กๆ ตามสบายเลย เตียวพีจะกลับแล้ว”

“งั้นหนูไปส่งลุงเองค่ะ” นัทธินลินยกมืออาสา ทำให้ทั้งขวัญลินและภูบดียิ้มออกมาพร้อมกันอย่างเสียไม่ได้ นัทธินลินเป็นเด็กช่างพูด และค่อนข้างมั่นใจในตัวเองมาก ทำให้ดูเป็นผู้ใหญ่เกินตัว ในขณะที่ตุนุรระผู้พี่นั้นเงียบขรึม พูดน้อยกว่าน้องสาวของตน

“โอเคครับ ส่งแค่หน้าประตูบ้านพอ” ภูบดียิ้มขึ้น เด็กตัวแค่นี้ก็รู้เรื่องทุกอย่างแล้ว ทำให้เขาอดที่จะภูมิใจแทนผู้เป็นแม่ไม่ได้ สองแฝดเป็นเด็กแข็งแรงมาตั้งแต่เกิด แอ้มพอโตมาก็ไม่เคยอแงให้ผู้เป็นแม่ต้องลำบาก พอสองขวบกว่าก็ช่วยเหลือตัวเองได้เกือบทุกอย่าง แอ้มยังคงช่วยมารดาทำงานเล็กๆ น้อยๆ ได้ดีอีกด้วย

“งั้นพี่กลับแล้วนะลิน อย่าลืมปิดประตูหน้าต่างให้ดีด้วยล่ะ”

ภูบดีกำชับ เพราะสามแม่ลูกอยู่กันสามคน ไม่มีหัวหน้าครอบครัวหรือใครคอยปกป้อง หากมีโจรหรือขโมยเข้ามาในบ้านได้ มันจะเป็นอันตราย

“ค่ะพี่ภู” ขวัญลินยิ้มให้กับความห่วงใยนั้น ก่อนจะมองภาพชายหนุ่มงูมมือลูกสาวของเธอออกไปจากห้องครัว รู้สึกดีที่มีครอบครัวของภูบดีอยู่ข้างๆ คอยเป็นทุกอย่างให้เธอกับลูกๆ ได้ ฟังฟังยามที่ลำบากไม่มีใคร

หญิงสาวสั่งลูกชายกับลูกสาวให้เข้าไปล้างมือเพื่อกินข้าวเย็นด้วยกันหลังจากนั้น ก่อนจะเดินออกไปตรวจตราความเรียบร้อยรอบๆ บ้านก่อนเข้านอนเหมือนเคย

นี้ นัทธินลินกับตุนุรระอาบน้ำและทาแป้งเด็กนอนรอมารดาที่เตียง หลังจากกินข้าวจนอิ่มและช่วยมารดาล้างจาน สองแฝดของขวัญลินเป็นเด็กดีและอยู่ในโอวาทของเธอเสมอ ทำให้เธอไม่เหนื่อยกับความซุกซนของลูกเลย จะมีก็แค่ต้องคอยตอบคำถาม

นั่นด้วยความสงสัยและอยากรู้อยากเห็นของเด็กไอคิวสูงอย่าง
สองแสบเพียงเท่านั้น

“นอนกันได้แล้วนะคะเด็กๆ” ขวัญนลินยิ้มให้เด็กๆ ก่อนจะ
ปิดไฟกลางห้อง เหลือไว้เพียงหัวเตียงดวงเดียว แล้วก้าวขึ้นไป
นอนบนเตียงกับลูกๆ ด้วยความอ่อนเพลีย วันนี้เธอหัวหมุนทั้งวัน
เพราะลูกค้าแวะเข้ามาอุดหนุนขนมหวานและลูกชิ้นของเธอตลอด
ทำให้ไม่ได้พักเลย พานทำให้ไม่มีเวลาทำกับข้าวถุงขายในตอนเย็น
เหมือนทุกวันนี้ด้วย

เธอทำลูกชิ้นสูตรพิเศษเป็นของตัวเอง ทำให้สดและสะอาด
รสชาติต่างจากเจ้าอื่นในท้องตลาดทั่วไป ทำให้ลูกค้าติดใจและรับไป
ขายต่อหลายเจ้า บางวันก็ไม่ได้เสียบไม้ทอดขายเอง เพราะมีพ่อค้า
แม่ค้ามาขอราคาส่งไปขายต่อที่อื่นจนหมด

“แม่คะ หนูอยากฟังนิทานก่อนนอน” น้องเนยอ้อนมารดา
วงแขนเล็กๆ โอบกอดเอาไว้ด้วยความรัก เพราะตั้งแต่ลืมตาดูโลก
ก็มีแค่มารดาอยู่กับเธอเพียงคนเดียวเท่านั้น

“คนดีของแม่ พรุ่งนี้จะได้ไหมคะ แม่เหนื่อยจังเลย”

ขวัญนลินลูบแก้มลูกสาวเสียงอ่อน เพราะรู้สึกเหนื่อยและ
เพลียมากจริงๆ ซินเล่านิทานให้ลูกฟังตอนนี้ เธออาจจะเป็นคนหลับ
ไปก่อนลูกเสียเอง

“แม่เหนื่อยหรือคะ” ดวงตากลมโตจ้องมองมารดาด้วยความ
ไร้เดียงสา ทำให้ขวัญนลินอดที่จะยื่นมือเข้าไปหอมแก้มลูกสาว
ตัวน้อยๆ ของตนไม่ได้ ทั้งรักทั้งหวงແแทนเท่าดวงใจ ต่อให้เหนื่อย
กว่านี้สักเท่า เธอก็จะอดทนเพื่ออนาคตที่ดีของลูก

“ผมขอให้คุณแม่ครับ” เด็กชายदनุวรรณที่นอนอยู่ฝั่งขวาของ
เตียงรีบลุกขึ้นหนึ่ง ก่อนจะรีบขอให้คุณเป็นผู้เป็นแม่ที่นอนอยู่ตรงกลาง
ด้วยสีหน้าจริงจัง ทำให้ขวัญนลินถึงกับยิ้มด้วยความเอ็นดู ที่ลูกชาย

ของตนข้างรักแม่และรู้จักห่วงใยในความเป็นไปอยู่เสมอ

دنุวรรณศุขย์ไม่เก่งเหมือนนัทรินลิน แต่ก็เป็นที่เด็กฉลาดและช่วยเหลือเธอได้เสมอ เป็นพี่ชายที่ดูแลน้องสาวอย่างนัทรินลินได้ดีครั้งแรกที่รู้ว่าตัวเองตั้งครรภ์ ขวัญนลินยอมรับว่าตั้งใจและหวาดกลัวมาก แต่เมื่อตั้งสติและยอมรับความจริงได้ เธอก็บอกตัวเองให้เข้มแข็ง และเมื่อรู้ว่าตัวเองตั้งท้องลูกแฝด เธอก็ตื่นเต้นและดีใจมาก ระมัดระวังตัวเองเป็นอย่างดี เธอเลิกขายของ เลิกยกของหนักหรือทำอะไรที่เป็นการเสี่ยงและอันตรายกับลูกในท้องตามคำแนะนำของหมอ ประคบประหงมสองแฝดจนคลอดออกมาด้วยความปลอดภัย แม้ในแต่ละวันที่ผ่านไปนั้นจะช่างยาวนานและยากเย็นแสนเข็ญเพียงใดก็ตาม

เธอแพ้อากาศมาก แต่ก็ดีที่ได้ครอบครัวยุของภิลาคอยช่วยเหลือและดูแลเป็นอย่างดี เพราะความสงสารและเห็นใจผู้หญิงตัวคนเดียวอย่างเธอ พอใกล้คลอดภิลาก็ให้เธอไปนอนค้างที่บ้านด้วยทุกคืน เพราะกลัวมีเหตุฉุกเฉินขึ้นมาจะทำให้ลำบาก ขวัญนลินเองก็ซาบซึ้งในความรักและความมีน้ำใจของพวกเขามาก ทั้งเธอและลูกๆ จึงรักและเคารพพวกเขาเหมือนเป็นญาติผู้ใหญ่และครอบครัวเดียวกัน

และด้วยความกลัวว่าตัวเองจะเลี้ยงลูกไม่ไหว ขวัญนลินจึงตัดสินใจจ้างพี่เลี้ยงเด็กหนึ่งคนมาช่วย โดยภิลาคือคนจัดหาให้อีกที ทำให้เธอไม่ลำบากเท่าไร จนกระทั่งدنุวรรณศุขย์กับนัทรินลินอายุย่างสองขวบและช่วยเหลือตัวเองได้ ขวัญนลินก็ตัดสินใจเลิกจ้างพี่เลี้ยง และดูแลลูกด้วยตัวเองเพียงลำพัง เธอเริ่มกลับมาขายของหาเงินใช้และเก็บหอมรอมริบไว้ให้ลูกๆ อย่างขยันขันแข็ง เพราะกลัวเงินเก็บที่มีอยู่จะหมดไปในสักวัน หากเธอไม่มีอาชีพใดๆ

แต่ละวันที่ผ่านไปไม่่ง่ายเลย แต่ขวัญนลินก็ไม่เคยย่อท้อ

ต่อความยากลำบาก เธอมีลูกตัวน้อยที่น่ารักถึงสองคนเป็นเพื่อน เป็นของขวัญล้ำค่าจากผู้ชายใจร้ายที่ผลักไสเธอออกมาจากชีวิต ของเขาอย่างเลือดเย็น

“แม่ร้องไห้อีกแล้ว” เด็กหญิงเอ่ยออกมาเมื่อเห็นมารดา น้ำตาคลอเบ้า ก่อนจะยื่นมือน้อยๆ ไปเช็ดน้ำตาให้อย่างเบา มือ มองมารดาที่นอนเงียบด้วยใบหน้าหงอยๆ เศร้าใจ

“แม่คิดถึงพ่อ” ดนูวรรษโพล่งออกมา เพราะเข้าใจว่ามารดา คงคิดถึงบิดาที่ตายจากไป เพราะทุกครั้งที่พวกเขาถามถึงบิดา ผู้ให้กำเนิด มารดาก็มักจะร้องไห้ออกมาทุกครั้ง และบอกว่าคิดถึง พ่อของพวกเขาที่จากไปตั้งแต่พวกเขายังไม่เกิด

“แม่อย่าร้อง” ลูกสาวตัวน้อยกอดมารดาแน่น ก่อนจะทำตา แดงๆ เหมือนจะร้องไห้ตาม ขวัญนลินยิ้มออกมาทั้งน้ำตาด้วยความเอ็นดูลูก ก่อนจะกอดและปลอบด้วยความขบขันอยู่ในที่ ที่ลูกสาวช่างอ่อนไหวไม่ต่างจากเธอเท่าไรเลย

บางครั้งเธอก็คิดว่าลูกๆ เป็นเด็กแก่แดด ที่รับรู้และเข้าใจ เรื่องราวต่างๆ ของผู้ใหญ่อย่างเธอได้ดี แต่คิดอีกทีก็เป็นพัฒนาการ ที่ดีของลูกๆ ที่จะทำให้ดนูวรรษและนัทธินลินดูแลตัวเองได้ หาก ต้องเข้าโรงเรียนตามวัยในอีกในไม่ช้านี้

“โอ้ แม่ไม่ร้องค่ะลูก แม่ไม่ร้องแล้ว” ขวัญนลินปลอบลูกสาว พร้อมกับลูบผมยาวนุ่มสลวยนั้นด้วยความรักท่วมท้นในใจ ในขณะที่ ลูกชายสุดหล่อเองก็ล้มตัวลงแล้วนอนกอดมารดาจากอีกข้าง

“ผมรักแม่ครับ” ดนูวรรษบอก ทำให้คนเป็นแม่รู้สึกอบอุ่น ในใจ มีอีกข้างสวมกอดลูกชายเอาไว้ด้วยความตื้นตันใจไม่ต่างกัน ดนูวรรษกับนัทธินลินไม่ใช่รอยแผล ไม่ใช่รอยต่างในชีวิตของเธอ ที่दनัทธิมอบให้ หากแต่คือยาบำรุงหัวใจ เป็นพลังแห่งความรัก ที่ทำให้เธอมีความสุขที่สุดในโลก แม้จะไม่ยุติธรรมเท่าไรนัก

ที่ไม่อาจมอบครอบครัวที่สมบูรณ์แบบให้กับทั้งคู่ได้

เมื่อลูกโตและถามถึงพ่อ ขวัญนลินจึงเลือกที่จะบอกว่าเขาคอนนั้นเสียชีวิตไปแล้วตั้งแต่พวกเขายังไม่เกิด เธอจึงต้องเลี้ยงพวกเขาตามลำพัง แต่สิ่งหนึ่งที่เธออย่าให้ลูกๆ ฟังบ่อยครั้งยามที่พวกเขาร้องไห้กลับมามีบ้าน เมื่อลูกโตขึ้น ในหมู่บ้านที่เล่นด้วยกัน ล้อเลียนว่าเป็นลูกไม่มีพ่อ นั่นคือพ่อรักพวกเขามาก และอยากให้พวกเขาทั้งสองคนเป็นเด็กดี เป็นเด็กที่เข้มแข็งและดูแลแม่ได้ แม้จะเป็นการโกหกที่ไม่น่าฟังเท่าไร แต่เธอก็ไม่ยอมให้ลูกเกลียดพ่อ อยากให้พวกเขาารู้สึกดีๆ กับคนที่ให้กำเนิด

“แม่ก็รักลูก รักทั้งสองคนเลย” ขวัญนลินเสียดสี ความรัก ความผูกพันของเธอและลูกช่างมากมายมหาศาล ทั้งสามคนไม่เคยห่างกันสักวัน อยู่ด้วยกันตลอด และเธอก็หวังว่ามันจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป

“แม่จำ หนูอยากมีพ่อ” นัทธินลินช่างพูดเหมือนเคย ทำให้คนเป็นแม่อดที่จะสิ้นสะท้านใจไม่ได้ ไม่ใช่ไม่มีพ่อ แต่ว่าพ่อของลูกไม่อาจอยู่ร่วมกับพวกเขาได้ เขามีชีวิตของเขา และเธอก็มีชีวิตของเธอ ต่างคนต่างไม่ข้องเกี่ยวกันและกัน

“พ่อใหม่ แม่ต้องมีพ่อใหม่” ดนุวรรณเสนอ ทำให้ขวัญนลินถึงกับตาโตขึ้นมาทันที เมื่อลูกชายสุดที่รักหลุดปากพูดอะไรแปลกๆ ออกมาเช่นนี้

“ตาใหม่ นี่ไปเอาคำพูดพวกนี้มาจากไหนลูก”

ขวัญนลินจ้องลูกชายเขม็ง ทำเอาदनุวรรณหน้าเสียว ก่อนจะตอบมารดาเสียงอ่อยๆ ออกมา

“ป้าบิบอกครับ”

“ป้าบิ” หญิงสาวขมวดคิ้ว เพราะไม่คิดว่าภริยาจะพูดเรื่องอะไรแบบนี้ให้กับเด็กๆ ฟังได้

“ให้ลุงเป็นพ่อพวกเราได้ไหมคะแม่” นัทธินลินพูดออกมาด้วยแวตาสื่อเชื้ออีกคน ทำให้ขวัญนลินพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ เพราะไม่คิดว่าลูกๆ ของเธอจะมีความคิดแบบนี้ขึ้นมาได้

“ไม่ได้ลูก ลุงก็คือลุง”

“หนูไม่เข้าใจ” นัทธินลินทำหน้า้งๆ ทำตาปริบๆ มองมารดาตามประสาเด็กที่อยากได้อะไรแล้วไม่ได้

“ให้ลุงเป็นพ่อ แล้วพ่อของลูกๆ ละจ๊ะ” ขวัญนลินอ่อนใจ คาดว่าผู้ใหญ่บ้านโน้นคงพูดหยอกล้ออะไรกับเด็กๆ เป็นแน่ ทั้งคุณวราษและนัทธินลินจึงได้มีความคิดแบบนี้

ญาติเป็นคนดี และเขาก็รักสองแฝดของเธอมาก แต่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าไร ความรู้สึกของขวัญนลินที่มีต่อเขาก็ไม่อาจเปลี่ยนจากพี่ชายเป็นอย่างอื่นได้ นั่นเพราะเธอทุ่มเทความรักทั้งหมดให้กับลูกๆ ไปจนหมดแล้ว และจะไม่มีหัวใจให้ผู้ชายคนไหนเข้ามาสร้างความเจ็บช้ำให้เธออีกเป็นอันเด็ดขาด

“มีพ่อสองคนไม่ได้ใช่ไหมครับแม่” คุณวราษถามตรงๆ ทำให้ขวัญนลินรู้สึกเจ็บปวดหัวใจเหลือเกิน ที่ทำให้ลูกโหยหาความรักจากคนเป็นพ่อได้มากขนาดนี้

“สักวันถ้าไนท์โตขึ้น ไนท์จะเข้าใจเอง อีกอย่างพ่อของลูกๆ ไม่ได้หายไปไหนนะจ๊ะ อย่างที่แม่เคยบอก ว่าพ่ออยู่ตรงนี้ อยู่ในหัวใจของพวกเรา” ขวัญนลินวางมือไปที่หน้าอกข้างซ้ายของลูกชาย พร้อมกับผินยิ้มให้ลูกทั้งที่หัวใจกำลังร้องไห้และเจ็บปวด

“ผมคิดถึงพ่อ” คุณวราษพึมพำ ทำให้ขวัญนลินถึงกับจุกในอกจนพูดอะไรไม่ออก

“หนูอยากเจอพ่อ” นัทธินลินกอดมารดาแน่น ส่งผลให้คนเป็นแม่ต้องนำตาซีมออกมาอีกครั้ง เมื่อไม่อาจกลั้นความสงสารลูกทั้งสองคนเอาไว้ได้

“นั่นก็นอนนะจะเด็กดีของแม่ เราจะได้เจอพ่อในฝันไง พรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้าช่วยแม่ขายของนะจะคนเก่ง” ขวัญนลินีปลอบลูกเหมือนทุกครั้ง เพราะไม่อาจทำอะไรได้มากไปกว่านี้

“นอนๆ หนูจะนอน จะฝันถึงพ่อ” นัทธินลินียิ้มออกมา ก่อนจะรีบหลับตาลง เพราะคิดว่าอาจจะได้เจอพ่อในฝันเหมือนอย่างที่มารดาบอกก่อนนอนทุกคืน แม้ในความเป็นจริงมันจะไม่มีทางเกิดขึ้นเลยก็ตาม

แม่ขอโทษนะลูก...

ขวัญนลินีดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมให้ลูกๆ ในขณะที่สองแฝดหลับตาลงและนอนหลับในเวลาต่อมา ต่างจากเธอที่นอนไม่หลับและคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย ทั้งที่ก่อนหน้านี้อ่อนเพลียจนแทบจะสลบเสียให้ได้

ดนัทธ...

ป่านี่เขาจะเป็นอย่างไรบ้างนะ ขวัญนลินีคิดถึงเขาเหลือเกิน หากแต่ความน้อยเนื้อต่ำใจที่เขารังเกียจและผลักไสทำให้เธอไม่อาจพาลูกย้อนกลับไปหาเขาได้ แต่ไม่ว่าเวลาจะผ่านมานานเท่าไร ภาพความทรงจำของเธอกับเขาก็ไม่อาจลบเลือนจากใจของเธอได้เลย และทุกครั้งที่มีมองเห็นลูกๆ ก็จะมีภาพของเขาซ้อนทับขึ้นมาตลอด

दनุวรรษกับนัทธินลินีมีหน้าตาที่คล้ายคลึงกัน แต่दनุวรรษจะมีแววดตาที่เด็ดเดี่ยวเหมือนบิดาเหลือเกิน ทำให้เธอคิดถึงเขาทุกครั้งยามสบตากลูกชาย ในขณะที่นัทธินลินีมีดวงตากลมโตอ่อนหวานราวตุ๊กตา ทำให้ผู้คนมักจะชมอยู่เสมอมว่าน่ารักน่าชังเป็นอย่างมาก

สักวันหนึ่ง เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม เธอจะบอกความจริงกับลูกๆ ตามตรง และจะให้พวกเขาคิดและตัดสินใจเองเกี่ยวกับ

เรื่องบิดาที่เธอปิดบังไว้ เพราะถึงอย่างไร เธอหรือใครในโลก
ก็ไม่อาจหนีความจริงพ้นได้ ตราบใดที่เธอกับลูกๆ ยังใช้นามสกุล
ฤทธิเดชเดชากุลอยู่ พวกเขาทั้งสองคนก็มีสิทธิ์ที่จะได้เจอหน้าผู้ให้
กำเนิด และมีสิทธิ์ชอบธรรมในการเป็นทายาทของฤทธิเดชเดชากุล
ทุกอย่าง ไม่ว่าจะวันนั้นคนนั้นจะต้องการหรือไม่ก็ตาม

